ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (tretia komora)

z 30. novembra 2009 *

V spojených veciach T-427/04 a T-17/05,

Francúzska republika, v zastúpení: pôvodne G. de Bergues, R. Abraham a S. Ramet, neskôr G. de Bergues, S. Ramet a E. Belliard, a napokon G. de Bergues, E. Belliard a A.-L. Vendrolini, splnomocnení zástupcovia,

žalobkyňa vo veci T-427/04,

France Télécom SA, so sídlom v Paríži (Francúzsko), v zastúpení: pôvodne A. Gosset-Grainville a L. Godfroid, neskôr L. Godfroid, S. Hautbourg a M. van der Woude, advokáti,

žalobkyňa vo veci T-17/05,

* Jazyk konania: francúzština.

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: J. Buendía Sierra a C. Giolito, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie 2005/709/ES z 2. augusta 2004 o štátnej pomoci Francúzska v prospech France Télécom (Ú. v. EÚ L 269, 2005, s. 30),

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (tretia komora),

v zložení: predseda komory J. Azizi, sudcovia E. Cremona a S. Frimodt Nielsen (spravodajca),

tajomník: C. Kristensen, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 18. novembra 2008,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

1. *Pravidlá uplatniteľné na štátnu pomoc*

1 Podľa článku 87 ods. 1 ES, ak nie zmluvou ES ustanovené inak, pomoc poskytovaná členským štátom alebo akoukoľvek formou zo štátnych zdrojov, ktorá narúša hospodársku súťaž alebo hrozí narušením hospodárskej súťaže tým, že zvýhodňuje určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru, je nezlučiteľná so spoločným trhom, pokiaľ ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi.

2 Článok 88 ods. 2 ES stanovuje, že ak Komisia Európskych spoločenstiev po výzve, aby dotknuté osoby predložili pripomienky, zistí, že pomoc poskytnutá štátom alebo zo štátnych zdrojov je nezlučiteľná so spoločným trhom podľa článku 87 ES, alebo ak zistí, že táto pomoc sa zneužíva, rozhodne o tom, že príslušný štát túto pomoc v lehote stanovenej Komisiou zruší alebo upraví.

3 Článok 88 ods. 3 ES uvádza:

„Komisia musí byť v dostatočnom čase upovedomená o zámeroch v súvislosti s poskytnutím alebo upravením pomoci, aby mohla podať svoje pripomienky. Ak usúdi, že takýto zámer je nezlučiteľný so spoločným trhom podľa článku 87 [ES], začne konanie podľa odseku 2. Členský štát nemôže vykonať navrhované opatrenia, pokiaľ sa vo veci nerozhodlo s konečnou platnosťou."

4 Na základe ustanovení článku 94 Zmluvy ES (teraz článok 89 ES) prijala Rada nariadenie (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúce podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [88 ES] (Ú. v. ES L 83, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339).

5 Článok 1 nariadenia č. 659/1999 uvádza tieto definície:

„Na účely tohto nariadenia:

a) ‚pomoc' bude znamenať akékoľvek opatrenie, ktoré spĺňa všetky kritériá stanovené v článku [87] ods. 1[ES];

b) ‚existujúca pomoc' bude znamenať:

…

iv) pomoc, ktorá sa považuje za existujúcu pomoc podľa článku 15;

…

c) ‚nová pomoc' bude znamenať všetku pomoc, to znamená schémy pomoci a individuálnu pomoc, ktorá nie je existujúcou pomocou…

d) ‚schéma pomoci' bude znamenať akýkoľvek akt, na základe ktorého bez potreby ďalších vykonávacích opatrení možno udeliť individuálnu pomoc podnikateľom, definovaným v rámci aktu všeobecným a abstraktným spôsobom akéhokoľvek aktu [akýkoľvek akt, - *neoficiálny preklad*] na základe ktorého pomoc, ktorá nie je spojená so špecifickým projektom, sa môže poskytnúť jednému alebo viacerým podnikateľom na neurčité časové obdobie a/alebo v neurčitej sume;

e) ‚individuálna pomoc' bude znamenať pomoc, ktorá sa neposkytla na základe schémy pomoci a úradne oznamovanej pomoci na základe schémy pomoci [alebo ktorá sa poskytla na základe schémy pomoci, ale ktorú treba oznámiť — *neoficiálny preklad*];

f) ‚protiprávna pomoc' bude znamenať novú pomoc realizovanú v rozpore s článkom [88] ods. 3 [ES];

…

h) ‚zainteresovaná strana' [‚dotknutá osoba' — *neoficiálny preklad*] bude znamenať akýkoľvek členský štát a akúkoľvek osobu, podnikateľa alebo združenie podnikateľov, ktorých záujmy možno ovplyvniť [môžu byť dotknuté — *neoficiálny preklad*] poskytnutím pomoci, najmä príjemca pomoci, konkurujúci si podnikatelia [konkurenčné podniky — *neoficiálny preklad*] a obchodné združenia."

6 Z článku 7 ods. 5 nariadenia č. 659/1999, ktorý sa podľa článku 13 ods. 1 toho istého nariadenia uplatní na protiprávnu pomoc vyplýva, že „záporné rozhodnutie" konštatuje nezlučiteľnosť takejto pomoci so spoločným trhom a je prekážkou jej realizácie.

7 Článok 14 nariadenia č. 659/1999, týkajúci sa vymáhania protiprávnej pomoci, stanovuje toto:

„1. Kde sa prijímajú záporné rozhodnutia v prípadoch protiprávnej pomoci, Komisia rozhodne, že daný členský štát podnikne všetky potrebné opatrenia, aby vymohol pomoc od príjemcu (ďalej sa označuje len ako 'rozhodnutie o vymáhaní'). Komisia nebude vyžadovať vymáhanie pomoci, ak by to bolo v rozpore so všeobecnou zásadou práva spoločenstva.

2. Pomoc, ktorá sa má vymáhať podľa rozhodnutia o vymáhaní, bude zahŕňať úrok s príslušnou sadzbou stanovenou Komisiou. Úrok bude splatný [sa počíta — *neoficiálny preklad*] od dátumu, kedy protiprávna pomoc bola k dispozícii príjemcovi, do dátumu jej vymáhania [vymoženia — *neoficiálny preklad*].

3. Bez toho, aby bolo dotknuté akékoľvek nariadenie [uznesenie — *neoficiálny preklad*] Súdneho dvora Európskych spoločenstiev podľa článku [242 ES], vymáhanie sa bude realizovať bez meškania a v súlade s postupmi podľa vnútroštátneho práva daného členského štátu za predpokladu, že umožnia okamžité a účinné vykonanie rozhodnutia Komisie. Na tento účel a v prípade konania na národných súdoch dané členské štáty podniknú všetky potrebné kroky, ktoré sú k dispozícii v ich príslušných právnych systémoch, vrátane predbežných opatrení, bez dopadu na právo spoločenstva."

8 Potreba stanoviť premlčaciu dobu, po uplynutí ktorej už protiprávna pomoc nemôže viesť k vymáhaniu, je uvedená v odôvodnení č. 14 nariadenia č. 659/1999, ktoré uvádza: „keďže z dôvodov právnej istoty je náležité stanoviť obdobie obmedzenia [premlčaciu dobu — *neoficiálny preklad*] na 10 rokov v súvislosti s protiprávnou pomocou, po uplynutí ktorej nemožno nariadiť žiadne vymáhanie".

9 Pravidlá týkajúce sa premlčacej doby a dôsledkov jej uplynutia sú stanovené v článku 15 nariadenia č. 659/1999:

„1. Právomoci Komisie vymáhať pomoc budú predmetom vymedzeného obdobia desiatich rokov [podliehajú premlčacej dobe, ktorá je desať rokov — *neoficiálny preklad*].

2. Vymedzené obdobie [Premlčacia doba — *neoficiálny preklad*] začína dňom, kedy sa protiprávna pomoc udelila [poskytla — *neoficiálny preklad*] príjemcovi buď ako individuálna pomoc alebo ako pomoc podľa schémy pre pomoc. Akýkoľvek akt vykonaný Komisiou alebo členským štátom, konajúcim na žiadosť Komisie v súvislosti s protiprávnou pomocou preruší vymedzené obdobie [premlčaciu dobu — *neoficiálny preklad*]. Po každom prerušení sa začne čas [premlčacia doba — *neoficiálny preklad*] počítať od začiatku. Vymedzené obdobie [Premlčacia doba — *neoficiálny preklad*] sa pozastaví na také dlhé obdobie, na aké je rozhodnutie Komisie predmetom konania na Súdnom dvore Európskych spoločenstiev.

3. Akákoľvek pomoc, v súvislosti s ktorou vymedzené obdobie uplynulo [uplynula premlčacia doba — *neoficiálny preklad*], sa bude považovať za existujúcu pomoc.“

2. *Pravidlá týkajúce sa prijímania rozhodnutí Komisie*

10 Článok 219 ES stanovuje pravidlá týkajúce sa prijímania rozhodnutí Komisiou. Stanovuje toto:

„Komisia sa uznáša rozhodnutím väčšiny členov, ako je uvedené v článku 213 [ES].

Komisia je uznášaniaschopná, len ak je na schôdzi prítomný počet členov stanovený jej rokovacím poriadkom.“

11 Článok 1 Rokovacieho poriadku Komisie (Ú. v. ES L 308, 2000, s. 26; Mim. vyd. 01/003, s. 213), ktorý sa uplatní v tomto prípade, znie takto:

„Komisia jedná kolektívne v súlade s týmto rokovacím poriadkom a v súlade so všeobecnými politickými zásadami stanovenými predsedom.“

12 Článok 4 Rokovacieho poriadku Komisie upresňuje:

„Rozhodnutia Komisie sa prijímajú:

a) na zasadnutiach;

alebo…

c) na základe splnomocnenia podľa článku 13…“

13 Článok 13 druhý odsek Rokovacieho poriadku Komisie stanovuje:

„So súhlasom predsedu môže Komisia… dať pokyn jednému alebo viacerým svojim členom, aby prijali konečné znenie akéhokoľvek aktu alebo akéhokoľvek návrhu predkladaného iným inštitúciám, ktorého obsah bol už stanovený v priebehu zasadnutí.“

Skutkové okolnosti

1. *Zriadenie France Télécom*

14 Žalobkyňa, France Télécom SA, je akciovou spoločnosťou založenou podľa francúzskeho práva, ktorá má zo zákona za cieľ najmä zabezpečovať všetky služby elektronických komunikácií vo vnútroštátnych a medzinárodných vzťahoch, zabezpečovať úlohy vo verejnom záujme a predovšetkým poskytovať v prípade potreby univerzálnu verejnú službu telekomunikácií a povinné služby, zriaďovať, rozvíjať a prevádzkovať všetky verejné siete elektronických komunikácií, ako aj zriaďovať a prevádzkovať všetky siete na distribúciu služieb rozhlasového vysielania, televíznych služieb alebo multimediálnych služieb.

15 Až do roku 1990 patrili činnosti vykonávané France Télécom pod riaditeľstvo francúzskeho ministerstva pôšt a telekomunikácií (PTT). Spoločnosť France Télécom bola zriadená od 1. januára 1991 zákonom č. 90-568 z 2. júla 1990 o organizácii poštových a telekomunikačných verejných služieb (JORF z 8. júla 1990, s. 8069) vo forme verejnoprávnej právnickej osoby sui generis. Podľa zákona č. 96-660 z 26. júla 1996 o štátnom podniku France Télécom (JORF z 27. júla 1996, s. 11398) sa spoločnosť France Télécom od 31. decembra 1998 transformovala na štátny podnik, v ktorom mal štát v čase, keď nastali skutočnosti predchádzajúce tomuto sporu, priamo alebo nepriamo viac ako polovicu základného imania. France Télécom sa tak riadila zákonom č. 90-568 a okrem toho sa na ňu v rozsahu, v akom neodporovala tomuto zákonu, vzťahovala aj úprava uplatniteľná na akciové spoločnosti.

2. *Zdanenie France Télécom živnostenskou daňou*

Všeobecná úprava živnostenskej dane

16 Živnostenská daň je miestna daň, ktorej pravidlá sú stanovené zákonom a kodifikované všeobecným daňovým zákonníkom.

17 Podľa článku 1447-I a článku 1478-I všeobecného daňového zákonníka sú živnostenskú daň povinné zaplatiť každý rok fyzické alebo právnické osoby, ktoré k 1. januáru pravidelným spôsobom vykonávajú samostatnú zárobkovú činnosť.

18 Podľa článku 1448 toho istého zákonníka sa živnostenská daň stanovuje podľa schopnosti daňovníkov platiť dane, posudzovanej podľa ekonomických kritérií v závislosti od objemu činností, ktoré vykonávajú na území územného celku, ktorý je príjemcom dane.

19 Z toho vyplýva, že živnostenská daň je daňou, ktorej základ nepredstavuje zisk dosiahnutý činnosťou podniku, ale ku dňu, keď nastali skutočnosti predchádzajúce sporu, bola týmto základom časť hodnoty výrobných prostriedkov — kapitálu a práce — využívaných daňovníkom v každej obci, v ktorej sa daň stanovuje.

20 Podľa článku 1467 ods. 1 toho istého zákonníka v znení účinnom pre dane stanovené za roky 1994 až 2002 tak v prípade právnických osôb, ktoré boli platiteľmi dane z príjmov, základ živnostenskej dane zahŕňal na jednej strane nájomnú hodnotu hmotného investičného majetku, ktorý mal daňovník k dispozícii pre potreby svojej zárobkovej

činnosti počas referenčného obdobia a na druhej strane podiel miezd vyplatených počas referenčného obdobia.

21 V súlade s článkom 1467 A všeobecného daňového zákonníka je referenčným obdobím uvedeným v bode 20 vyššie predposledný rok predchádzajúci roku zdanenia v prípade, keď sa účtovný rok časovo zhoduje s kalendárnym rokom alebo, keď tomu tak nie je, uzavretý účtovný rok počas predposledného roka predchádzajúceho roku zdanenia.

22 Článok 1473 všeobecného daňového zákonníka upresňuje, že živnostenská daň sa stanovuje v každej obci, v ktorej má daňovník k dispozícii priestory alebo pozemky na základe nájomnej hodnoty majetku, ktorý sa tam nachádza alebo tam patrí a miezd uhradených zamestnancom.

23 Zdaniteľné základy musí daňovník uviesť v daňovom priznaní podľa článku 1477 všeobecného daňového zákonníka.

24 Sadzby uplatňované na zdaniteľné základy sú každý rok odhlasované zhromaždeniami územných celkov, ktoré sú príjemcami dane — teda hlavne obecnými radami, generálnymi radami departmentu a regionálnymi radami — za podmienok stanovených v článku 1636 B sexies a nasl. všeobecného daňového zákonníka.

Pravidlá uplatniteľné na France Télécom

Zásada zdanenia všeobecnými daňami

25 Zákon č. 90-568, z ktorého vyplýva zriadenie France Télécom (pozri bod 15 vyššie) a zriadenie La Poste, obsahuje vo svojej kapitole IV osobitné daňové ustanovenia.

26 Článok 18 tohto zákona stanovuje, že s výnimkami uvedenými v článkoch 19 a 21 je France Télécom platiteľom daní a poplatkov za podmienok stanovených v článku 1654 všeobecného daňového zákonníka. Toto ustanovenie má za následok, že France Télécom podlieha v zásade za všeobecných podmienok všetkým daniam a poplatkom, ktorým by podliehali súkromné podniky vykonávajúce rovnaké činnosti.

Paušálny odvod

27 Článok 19 stanovuje prvú dočasnú výnimku z tejto zásady. Podľa tohto ustanovenia mal totiž France Télécom až do 1. januára 1994 podliehať iba daniam a poplatkom, ktoré skutočne odvádzal štát. V dôsledku toho nebol France Télécom daňovníkom ani dane z príjmov, ani miestnych daní, vrátane živnostenskej dane. Ako náhradu mal France Télécom za roky 1991 až 1993 zaplatiť príspevok stanovený ročne zákonom o štátnom rozpočte vo výške sumy, ktorej základ pred aktualizáciou sa rovnal zostatku vytvorenému dodatkovým rozpočtom telekomunikácii za rok 1989 (ďalej len „paušálny odvod“).

Osobitný daňový režim

28 Článok 21 zákona č. 90-568 sa týkal režimu uplatniteľného na France Télécom a La Poste v oblasti miestnych daní od roku 1994.

29 Z ustanovení článku 21 bod I zákona č. 90-568 vyplývalo, že od roku 1994 bol France Télécom na základe výnimky z článku 1473 všeobecného daňového zákonníka (pozri bod 22 vyššie) platiteľom dane v hlavnom mieste svojej podnikateľskej činnosti.

30 Daň, ktorej základ sa pri výpočte zdaniteľných základov riadil všeobecnými pravidlami uvedenými vo všeobecnom daňovom zákonníku (článok 21, bod I 2), bola stanovená na základe váženej priemernej národnej sadzby vyplývajúcej zo sadzieb odhlasovaných predchádzajúci rok všetkými územnými celkami (článok 21, bod I 4).

31 Na France Télécom sa okrem toho uplatňovala sadzba 1,9 % namiesto 8 % v prípade správnych nákladov, teda dodatočnej sumy vyberanej štátom na kompenzáciu nákladov spôsobených daňovej správe činnosťami vyrubovania a výberu živnostenskej dane v prospech územných celkov.

32 Výnos dane mal byť odvádzaný štátu alebo, pokiaľ ide o časť presahujúcu platbu zaplatenú za rok 1994, každoročne upravenú o zmenu indexu spotrebiteľských cien, Národnému fondu rozvrhnutia živnostenskej dane (článok 21, bod I 6).

33 Tieto osobitné podmienky zdanenia živnostenskou daňou (ďalej len „osobitný daňový režim“) boli kodifikované v článku 1635 sexies všeobecného daňového zákonníka. Osobitný daňový režim nepredpokladal ukončenie svojho uplatňovania.

34 Napriek tomu však článok 29 zákona č. 2002-1575 z 30. decembra 2002 o štátnom rozpočte na rok 2003 ukončil osobitný daňový režim v prípade France Télécom, a to od daní stanovených za rok 2003.

3. *Správne konanie*

35 Dňa 13. marca 2001 Association des collectivités territoriales pour le retour de la taxe professionnelle de France Télécom et de La Poste dans le droit commun (Asociácia územných celkov pre opätovné zaradenie živnostenskej dane France Télécom a La Poste do všeobecného práva) podala na Komisiu sťažnosť, podľa ktorej osobitný daňový režim predstavuje štátnu pomoc nezlučiteľnú so spoločným trhom. Sťažovateľka zdôrazňovala najmä stratu príjmov, ktorú niektorým obciam spôsobovalo uplatňovanie váženej priemernej národnej sadzby.

36 Po tejto sťažnosti Komisia 28. júna 2001 rozhodla o začatí konania vo veci predbežného zisťovania, ktorého predmetom bol osobitný daňový režim, a poslala Francúzskej republike žiadosť o informácie v tomto ohľade.

37 Listom z 26. septembra 2001 Francúzska republika odpovedala na túto žiadosť o informácie a uviedla, že osobitný daňový režim nepredstavuje štátnu pomoc, pretože pre France Télécom nezabezpečuje žiadnu výhodu a nespôsobuje žiadnu stratu zdrojov pre štát.

38 Dňa 30. januára 2003 prijala Komisia rozhodnutie o začatí konania vo veci formálneho zisťovania podľa článku 88 ods. 2 ES najmä pokiaľ ide o oslobodenie od živnostenskej dane, ktoré bolo France Télécom priznané od roku 1991 do roku 1993 a osobitný daňový režim (ďalej len „rozhodnutie o začatí konania“). Rozhodnutie o začatí konania bolo Francúzskej republike oznámené listom z 31. januára 2003. Na žiadosť francúzskych orgánov Komisia 7. marca 2003 oznámila opravenú verziu tohto rozhodnutia. V rozhodnutí o začatí konania Komisia ocenila výhodu zabezpečenú

pre France Télécom na 1 miliardu francúzskych frankov (FRF) ročne približne od roku 1994 (odseky 73 a 74). Rozhodnutie o začatí konania bolo uverejnené 12. marca 2003 (Ú. v. ES C 57, s. 5).

39 Dňa 4. apríla 2003, a potom 15. mája 2003, predložila Francúzska republika pripomienky k rozhodnutiu o začatí konania. Francúzske orgány spochybňovali najmä ocenenie výšky pomoci a tvrdili, že osobitný daňový režim France Télécom mal byť posudzovaný vo svojej celistvosti a teda že analýza Komisie mala zohľadniť výšku paušálneho odvodu uloženého France Télécom počas rokov 1991 až 1993. Francúzska republika sa navyše domnievala, že daňový režim France Télécom vo svojej celistvosti nepredstavuje daňové oslobodenie, ale zdanenie organizované podľa osobitných podmienok, ktoré nemajú nič spoločné s problematikou štátnej pomoci. V tomto liste francúzske orgány predložili aj prvú simuláciu založenú na štatistických odhadoch (ďalej len odhad z 15. mája 2003), z ktorej vyplýva, že France Télécom bola za obdobie rokov 1991 až 2002 uložená nadmerná daň najmenej vo výške 1,4 miliardy eur bez aktualizácie.

40 Po rozhodnutí o začatí konania dostala Komisia medzi 21. marcom a 30. aprílom 2003 pripomienky od jedenástich dotknutých tretích osôb. France Télécom naopak v tomto štádiu nepredložila písomné pripomienky. Tieto pripomienky boli Francúzskej republike oznámené listom zo 16. mája 2003. Francúzske orgány predložili svoje vyjadrenia k týmto pripomienkam listami z 30. júna a 29. júla 2003.

41 Komisia neskôr získala nové informácie od niekoľkých dotknutých tretích osôb. Listom z 11. septembra 2003 požiadala Francúzsku republiku o dodatočné vysvetlenia. Francúzske orgány na túto žiadosť odpovedali listom z 20. októbra 2003. Nová žiadosť o informácie bola Francúzskej republike poslaná listom z 11. novembra 2003, na ktorý táto republika odpovedala listom zo 4. decembra 2003. Komisia predložila novú žiadosť o informácie listom z 12. januára 2004.

42 Stretnutie medzi zástupcami Komisie, Francúzskej republiky a France Télécom bolo zorganizované na 22. januára 2004.

43 Listom z 26. januára 2004 Francúzska republika oznámila Komisii skutočnú výšku živnostenskej dane, ktorej platiteľom bola France Télécom za rok 2003. Táto suma sa ukázala nižšia ako odhady, na základe ktorých bol vypočítaný odhad z 15. mája 2003.

44 Listom z 2. februára 2004 poslala Komisia novú žiadosť o informácie Francúzskej republike, ktorá na ňu odpovedala listom zo 16. februára 2004.

45 Dotknuté tretie osoby predložili nové pripomienky medzi 19. marcom a 26. májom 2004. Tieto pripomienky boli Francúzskej republike oznámené 3. mája a 14. júna 2004.

46 Dňa 1. júna 2004 poslala Komisia Francúzskej republike žiadosť o informácie týkajúcu sa iných prípadných daní než živnostenská daň a daň z príjmov, od ktorých bola France Télécom oslobodená počas rokov 1991 až 1993.

47 Dňa 16. júna 2004 počas stretnutia so zástupcami Komisie a France Télécom predložili zástupcovia Francúzskej republiky predbežnú odpoveď na otázku položenú v liste z 1. júna 2004.

48 France Télécom predložila pripomienky 22. júna 2004.

49 Stretnutie medzi zástupcami Komisie, Francúzskej republiky a France Télécom bolo zorganizované na 23. júna 2004.

50 France Télécom predložila nové písomné pripomienky 30. júna a 2. júla 2004.

51 Faxom z 5. júla 2004 predložila Francúzska republika novú simuláciu finančných dôsledkov uplatňovania režimu zdanenia France Télécom živnostenskou daňou v rokoch 1991 až 2002 (ďalej len „odhad z 5. júla 2004“), pričom stále trvala na približnosti svojich odhadov. Z tohto nového odhadu, vypočítaného na základe živnostenskej dane, ktorej platiteľom France Télécom skutočne bola za rok 2003, vyplynulo, že France Télécom bola počas tohto obdobia uložená nadmerná daň viac ako 1,7 miliardy eur bez aktualizácie.

52 V dňoch 13., 15., 16. a 19. júla 2004 Francúzska republika odovzdala dve vysvetľujúce správy a dodatočné informácie týkajúce sa najmä metódy použitej pri vyhotovení odhadu z 5. júla 2004.

4. *Napadnuté rozhodnutie*

53 V dňoch 19. a 20. júla 2004 kolégium členov Komisie na svojom 1667. zasadnutí schválilo návrh rozhodnutia, ktorým sa konštatuje, že France Télécom bola z dôvodu osobitného daňového režimu príjemcom štátnej pomoci počas obdobia rokov 1994 — 2002 (ďalej len „sporná pomoc“) a splnomocnilo člena zodpovedného za hospodársku súťaž, aby so súhlasom predsedu prijal po „právno-lingvistickej revízii“ definitívnu verziu rozhodnutia vo francúzštine ako autentickom jazyku.

54 Dňa 2. augusta 2004 prijala Komisia rozhodnutie K(2004) 306, v konečnom znení, o štátnej pomoci Francúzska v prospech France Télécom (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Toto rozhodnutie bolo Francúzskej republike oznámené 3. augusta 2004. Verzia napadnutého rozhodnutia oznámená Francúzskej republike vykazovala v porovnaní s verziou schválenou kolégiom členov Komisie 20. júla 2004 určité rozdiely.

55 Dňa 8. septembra 2004 France Télécom požiadala Komisiu, aby jej poslala návrh napadnutého rozhodnutia schválený kolégiom členov Komisie a verziu napadnutého rozhodnutia odovzdanú Francúzskej republike.

56 Listom zo 14. septembra 2004 služby generálneho sekretariátu Komisie potvrdili prijatie tejto žiadosti a informovali France Télécom o tom, že odpoveď jej bude oznámená v lehote pätnástich pracovných dní v súlade s nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331).

57 Keďže Komisia neodpovedala, France Télécom 28. októbra 2004 predložila opakovanú žiadosť na základe článku 7 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001.

58 Požadované dokumenty boli France Télécom odovzdané 11. novembra 2004.

59 Dňa 19. januára 2005 Komisia doručila Francúzskej republike korigendum, ktorým obnovila text schválený 19. a 20. júla 2004.

60 Opravená verzia napadnutého rozhodnutia bola uverejnená v *Úradnom vestníku Európskej únie* 14. októbra 2005 pod číslom 2005/709/ES (Ú. v. EÚ L 269, 2005, s. 30).

61 V napadnutom rozhodnutí sa Komisia najprv domnievala, že paušálny odvod, stanovený v článku 19 zákona č. 90-568 na obdobie od roku 1991 do roku 1993, bolo možné považovať za náhradu živnostenskej dane platenej za normálnych podmienok za rovnaké roky. Oslobodenie od živnostenskej dane počas tohto obdobia teda nepredstavuje štátnu pomoc (odôvodnenia č. 22 až 33 a 53).

62 Komisia sa naopak domnievala, že osobitný daňový režim, ktorý sa uplatňoval od roku 1994 do roku 2002, zaviedol štátnu pomoc, ktorú predstavuje rozdiel medzi daňou, ktorú by France Télécom musela znášať za všeobecných podmienok a sumou živnostenskej dane, ktorá jej bola uložená v skutočnosti (ďalej len „daňový rozdiel“). Táto nová pomoc, protiprávne vykonaná v rozpore s článkom 88 ods. 3 ES, je okrem toho nezlučiteľná so spoločným trhom. Z tohto dôvodu musí byť vymáhaná (odôvodnenia č. 34 až 53 napadnutého rozhodnutia).

63 Pri kvalifikácii osobitného daňového režimu ako štátnej pomoci v zmysle článku 87 ods. 1 ES Komisia uvažovala nasledovným spôsobom.

64 Po prvé, Komisia uviedla dôvody, pre ktoré bolo podľa jej názoru potrebné odmietnuť tvrdenie francúzskych orgánov, že výhoda zistená počas obdobia 1994 — 2002 bola viac než kompenzovaná sumou paušálneho odvodu, ktorému France Télécom podliehala počas obdobia 1991 — 1993 (odôvodnenia č. 35 až 41 napadnutého rozhodnutia).

65 Komisia najskôr tvrdila, že zákon č. 90-568 zaviedol dve po sebe nasledujúce odlišné daňové režimy: režim oslobodenia, ktorý sa uplatňoval v rokoch 1991 až 1993, pri ktorom paušálny odvod nahrádzal všeobecné dane, vrátane živnostenskej dane, na jednej strane; osobitný a odchylný režim majúci za následok nedostatočné zdanenie v oblasti živnostenskej dane, ktorý sa pôvodne uplatňovala od roku 1994 a ktorého uplatňovanie bolo ukončené pre daň stanovenú za rok 2003 na druhej strane (odôvodnenia č. 36 a 38 napadnutého rozhodnutia).

66 V odôvodnení č. 37 napadnutého rozhodnutia Komisia ďalej uviedla, že podľa judikatúry sa pomoc poskytnutá podniku nemôže kompenzovať osobitným odvodom, ktorým je zaťažený ten istý podnik (rozsudok Súdneho dvora z 2. júla 1974, Taliansko/Komisia, 173/73, Zb. s. 709).

67 Podľa toho sa Komisia domnievala, že nemôže pripustiť kompenzáciu medzi daňovým rozdielom, ktorého príjemcom bol France Télécom v rokoch 1994 až 2002 a paušálnym odvodom zaplateným v rokoch 1991 až 1993, ktorý nemal žiaden vzťah so živnostenskou daňou ani špecificky na základe zákona č. 90-568, ani na základe svojich podmienok výpočtu (odôvodnenie č. 38 napadnutého rozhodnutia).

68 Komisia sa navyše domnievala, že sporný paušálny odvod sa viac podobá na výplatu podielu na zisku vlastníkovi kapitálu ako na daň. Za týchto podmienok mohla Komisia iba výnimočne uznať, že tento odvod kompenzoval úplné oslobodenie od živnostenskej dane, ktoré bolo priznané France Télécom v rokoch 1991 až 1993. Bežné uplatňovanie práva naopak mohlo viesť k názoru, že toto oslobodenie predstavuje štátnu pomoc, ktorej výšku treba pripočítať k výške daňového rozdielu, ktorého príjemcom bola France Télécom od roku 1994 na základe osobitného daňového režimu (odôvodnenia č. 38 a 39 napadnutého rozhodnutia).

69 Komisia sa napokon domnievala, že úvaha, podľa ktorej treba vykonať kompenzáciu medzi platbami, ktoré vykonala France Télécom v prospech štátu v rokoch 1991 až 1993

a nižším zdanením France Télécom od roku 1994, predpokladá, že nadbytočná suma zdanenia France Télécom v rokoch 1991 až 1993 v porovnaní so všeobecným právom sa prekvalifikuje na daňový úver, čo nevyplýva zo zákona č. 90-568. Toto dodatočné teoretické odôvodnenie nezodpovedá ani bežnému uplatňovaniu francúzskeho daňového práva, ale jeho jediným cieľom je zabrániť vymáhaniu štátnej pomoci, ktorá bola poskytnutá France Télécom (odôvodnenie č. 40 napadnutého rozhodnutia).

70 Po druhé, Komisia sa nazdávala, že daňový rozdiel predstavuje výhodu pre France Télécom, poskytnutú zo zdrojov, ktoré by inak museli tvoriť súčasť štátneho rozpočtu, a teda štátnu pomoc (odôvodnenie č. 42 napadnutého rozhodnutia).

71 Po tretie, v odôvodneniach č. 43 a 44 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že v štádiu rozhodnutia, ktorým sa konštatuje existencia štátnej pomoci, nemôže zohľadniť tvrdenie Francúzskej republiky, podľa ktorého treba pri určení čistej výhody, ktorej príjemcom bola France Télécom, vziať do úvahy zníženie základov dane z príjmov, ktoré by mala za následok platba vyšších súm živnostenskej dane (rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. júna 1995, Siemens/Komisia, T-459/93, Zb. s. II-1675).

72 Po štvrté, Komisia odmietla tvrdenia Francúzskej republiky, podľa ktorých nemožno spornú pomoc vymáhať z dôvodu uplatnenia pravidiel o premlčaní stanovených článkom 15 nariadenia č. 659/1999, a domnievala sa, že sporná pomoc predstavuje novú, a nie existujúcu, pomoc (odôvodnenie č. 45).

73 V prvom rade Komisia uviedla, že uplynutie premlčacej doby stanovenej v článku 15 nariadenia č. 659/1999 nemá za následok zmenu novej pomoci na existujúcu pomoc, ale iba bráni tomu, aby Komisia nariadila vymáhanie pomoci poskytnutej viac ako desať rokov predo dňom, keď nastalo premlčanie (odôvodnenia č. 46 až 48 napadnutého rozhodnutia).

74 V druhom rade Komisia tvrdila, že zákon č. 90-568 zaviedol schému pomoci a že prípadné premlčanie sa môže týkať iba pomoci poskytnutej v rámci tejto schémy, a nie samotnej schémy. Premlčacia doba teda začína plynúť v deň, keď bola pomoc skutočne poskytnutá France Télécom, tj. každý rok k dátumu splatnosti živnostenskej dane (odôvodnenie č. 49 napadnutého rozhodnutia).

75 V treťom rade Komisia dodala, že plynutie premlčacej doby bolo prerušené žiadosťou o informácie poslanou Francúzskej republike 28. júna 2001 (odôvodnenie č. 50 napadnutého rozhodnutia).

76 V dôsledku toho Komisia dospela k záveru, že prvá zistená pomoc, ktorá bola poskytnutá počas roka 1994, čo je menej ako desať rokov pred 28. júnom 2001, teda sporná pomoc, musí byť vymáhaná v celej svojej výške (odôvodnenie č. 51 napadnutého rozhodnutia).

77 Po piate, Komisia zdôraznila, že francúzske orgány neuviedli žiadne konkrétne tvrdenie na preukázanie zlučiteľnosti spornej pomoci so spoločným trhom a že nevidí žiadny právny základ, na základe ktorého by táto pomoc mohla byť vyhlásená za zlučiteľnú so spoločným trhom (odôvodnenie č. 52).

78 V odôvodnení č. 53 napadnutého rozhodnutia teda Komisia dospela k záveru, že po prvé, režim živnostenskej dane, ktorý sa uplatňoval na France Télécom v období rokov 1991 — 1993, nie je štátnou pomocou, a že po druhé, daňový rozdiel, ktorého príjemcom bola France Télécom v období rokov 1994 — 2002 v dôsledku osobitného daňového režimu, je štátnou pomocou nezlučiteľnou so spoločným trhom a protiprávne vykonanou, ktorá musí byť preto vymáhaná.

79 Presnú sumu, ktorá mala byť vymáhaná, však nebolo možné určiť z dôvodu rozdielnych informácií, ktoré predložili francúzske orgány v správnom konaní. Komisia sa domnievala, že pomoc, ktorá musí byť vymáhaná, predstavuje bez úrokov sumu medzi 798 miliónmi a 1,14 miliardou eur (odôvodnenia č. 54 až 59).

80 V odôvodnení č. 54 napadnutého rozhodnutia Komisia odkázala na správu, ktorú francúzskemu parlamentu v novembri 2001 predložilo Generálne daňové riaditeľstvo, a podľa ktorej „okamžitá normalizácia podmienok zdanenia France Télécom v súvislosti s odvodom živnostenskej dane by pri nezmenenej sadzbe pre podnik priniesla zvýšenie daňového odvodu takmer o 198 miliónov eur“.

81 Komisia okrem toho vychádzala z odhadu z 15. mája 2003, ktorého výsledky sú vo forme tabuľky uvedené v odôvodnení č. 54 napadnutého rozhodnutia. Podľa číselných údajov oznámených Francúzskou republikou by teoretická kumulovaná daň France Télécom podľa všeobecného práva za roky 1994 až 2002 bola 8,362 miliardy eur. Skutočná kumulovaná daň podniku za rovnaké roky v súlade s osobitným daňovým režimom je 7,222 miliardy eur. Daňový rozdiel, ktorého príjemcom bola France Télécom v období rokov 1994 — 2002, predstavuje teda 1,14 miliardy eur.

82 Komisia navyše uviedla, že listom z 29. januára 2004 jej francúzske orgány oznámili sumu dane uloženej France Télécom podľa všeobecného práva za rok 2003 (773 miliónov eur) a potvrdili oprávnenosť odhadu z 15. mája 2003 (odôvodnenie č. 55 napadnutého rozhodnutia). Až počas stretnutí, ktoré sa konali 16. a 23. júna 2003, francúzske orgány spochybnili spoľahlivosť týchto číselných údajov (odôvodnenia č. 56 a 57 napadnutého rozhodnutia).

83 Dňa 5. júla 2004 francúzske orgány predložili nový odhad. Tento odhad vedie k odlišným výsledkom, ktoré sú uvedené vo forme tabuľky v odôvodnení č. 58

napadnutého rozhodnutia. Teoretická kumulovaná daň France Télécom podľa všeobecného práva za roky 1994 až 2002 sa znížila na 8,02 miliardy eur. Daňový rozdiel, ktorého príjemcom bola France Télécom v období rokov 1994 — 2002, teda predstavuje 798 miliónov eur.

84 Vzhľadom na rozdielne údaje oznámené Francúzskou republikou počas správneho konania dospela Komisia k záveru, že nemôže určiť sumu, ktorá sa má vymáhať, pričom táto suma sa nachádza medzi 798 miliónmi a 1,14 miliardou eur plus úroky. Podľa Komisie mala byť presná vymáhaná suma určená francúzskymi orgánmi v súlade s ich povinnosťou lojálnej spolupráce, a to pri výkone napadnutého rozhodnutia (odôvodnenia č. 59 a 60 napadnutého rozhodnutia).

85 V dôsledku uvedeného znie výrok napadnutého rozhodnutia takto:

„*Článok 1*

Štátna pomoc, ktorú [Francúzska republika] poskytl[a] nelegálne v rozpore s článkom 88 ods. 3… ES v prospech France Télécom, týkajúca sa systému odvodu živnostenskej dane, ktorý sa uplatňoval v tomto podniku v období od 1. januára 1994 do 31. decembra 2002…, nie je zlučiteľná so spoločným trhom.

Článok 2

1. [Francúzska republika] prijme všetky potrebné opatrenia, aby získal[a]o od France Télécom náhradu za pomoc ustanovenú [aby od France Télécom vymohla sumu vymedzenú — *neoficiálny preklad*] v článku 1.

2. Náhrada [Vymáhanie — *neoficiálny preklad*] sa musí vykonať okamžite v súlade s konaním podľa vnútroštátneho práva, tak aby sa zabezpečil bezodkladný výkon tohto rozhodnutia.

3. Náhrada [Vymáhanie — *neoficiálny preklad*] pomoci zahŕňa úroky od dátumu, keď sa pomoc príjemcovi poskytla, až do dátumu, keď sa náhrada vykoná [až do dátumu jej vymoženia — *neoficiálny preklad*].

…

Článok 3

[Francúzska republika] informuje Komisiu v lehote dvoch mesiacov od dátumu oznámenia tohto rozhodnutia o opatreniach, ktoré navrhuje prijať a ktoré už prijalo na dosiahnutie súladu s týmto rozhodnutím. Francúzsko na realizáciu opatrení použije dotazník uvedený v prílohe k tomuto rozhodnutiu.

Článok 4

Toto rozhodnutie je určené Francúzskej republike.“

86 Dňa 25. októbra 2006 podala Komisia žalobu o nesplnenie povinnosti, ktorou od Súdneho dvora žiadala, aby určil, že Francúzska republika si tým, že nevykonala v stanovenej lehote napadnuté rozhodnutie nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článkov 2 a 3 tohto rozhodnutia, z článku 249 štvrtého odseku ES, ako aj z článku 10 ES.

87 Rozsudkom z 18. októbra 2007, Komisia/Francúzsko (C-441/06, Zb. s. I-8887), Súdny dvor rozhodol, že žaloba Komisie je dôvodná.

Konanie a návrhy účastníkov konania

88 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 13. októbra 2004 podala Francúzska republika žalobu zapísanú do registra pod číslom T-427/04.

89 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 10. januára 2005 podala France Télécom žalobu zapísanú do registra pod číslom T-17/05.

90 Podaním zapísaným do registra kancelárie Súdu prvého stupňa 23. mája 2008 požiadala France Télécom o spojenie vecí T-427/04 a T-17/05 na účely ústnej časti konania a vyhlásenia rozsudku podľa článku 50 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa.

91 Komisia a Francúzska republika predložili svoje pripomienky k tejto žiadosti 16. a 19. júna 2008.

92 Uznesením predsedu tretej komory Súdu prvého stupňa z 19. septembra 2008 boli veci T-427/04 a T-17/05 v súlade s článkom 50 rokovacieho poriadku spojené na účely ústnej časti konania a vyhlásenia rozsudku.

93 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (tretia komora) položil účastníkom konania písomné otázky týkajúce sa dopadu rozsudku Komisia/Francúzsko, už citovaný v bode 88 vyššie, na prejednávané spojené veci, ako aj krokov, ktoré účastníci konania prijali po vyhlásení tohto rozsudku, a rozhodol o otvorení ústnej časti konania.

94 Účastníci konania odpovedali na písomné otázky Súdu prvého stupňa v lehotách, ktoré im boli stanovené. Francúzska republika uviedla, že berie späť piaty žalobný dôvod svojej žaloby.

95 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté na pojednávaní 18. novembra 2008.

96 Uznesením z 24. marca 2009 Súd prvého stupňa (tretia komora) opätovne otvoril ústnu časť konania, aby položil Komisii ďalšie otázky a aby žalobkyniam umožnil predložiť

pripomienky k odpovediam Komisie. Komisia predložila svoju odpoveď a France Télécom predložila svoje pripomienky v stanovených lehotách.

97 Francúzska republika a France Télécom navrhujú, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

98 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žaloby ako nedôvodné,

— zaviazal žalobkyne na náhradu trov konania.

Právny stav

1. *Zhrnutie dôvodov zrušenia*

99 Francúzska republika sa na podporu svojej žaloby odvoláva na štyri dôvody. Prvý dôvod je založený na tom, že Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia a nesprávneho právneho posúdenia, keď sa domnievala, že osobitný daňový režim, účinný v rokoch 1994 až 2002, priznával France Télécom výhodu. Vo svojom druhom dôvode Francúzska republika tvrdí porušenie jej práva na obhajobu. Vo svojom treťom dôvode Francúzska republika tvrdí, že napadnuté rozhodnutie tým, že nariaďuje vymáhanie spornej pomoci, porušilo článok 15 nariadenia č. 659/1999. Štvrtý dôvod, uvádzaný subsidiárne, je založený na tom, že napadnuté rozhodnutie tým, že nariaďuje vymáhanie spornej pomoci, nerešpektuje zásadu ochrany legitímnej dôvery.

100 France Télécom uvádza na podporu svojej žaloby päť dôvodov. Prvý dôvod je založený na porušení jej práva na obhajobu. Vo svojom druhom dôvode, ktorý sa delí na štyri časti, France Télécom tvrdí, že Komisia sa v napadnutom rozhodnutí dopustila troch zjavne nesprávnych posúdení, ako aj nesprávneho právneho posúdenia, keď sa domnievala, že bola príjemcom výhody. Tretí dôvod je založený na porušení článku 15 nariadenia č. 659/1999. Štvrtý dôvod, založený na porušení článku 14 toho istého nariadenia, sa delí na dve časti. Prvá časť je založená na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery, pretože opatrenie, ktorého vymáhanie sa nariaďuje, nebolo štátnou pomocou, a druhá časť je založená na porušení zásady právnej istoty, keďže sumu pomoci, ktorá sa má vymáhať, nie je možné vypočítať. Vo svojom piatom dôvode France Télécom tvrdí, že iné než ortografické alebo gramatické zmeny, ktoré vykonal člen Komisie zodpovedný za otázky hospodárskej súťaže v napadnutom rozhodnutí po jeho prijatí kolégiom členov Komisie, predstavujú porušenie pravidiel týkajúcich sa prijímania rozhodnutí Komisie.

101 Súd prvého stupňa považuje za vhodné preskúmať najprv piaty dôvod uvádzaný France Télécom, ktorý je založený na porušení pravidiel týkajúcich sa prijímania rozhodnutí Komisie.

2. *O dodržaní pravidiel týkajúcich sa prijímania rozhodnutí Komisie*

Tvrdenia účastníkov konania

102 Vo svojom piatom dôvode sa France Télécom domnieva, že Komisia tým, že splnomocnila člena zodpovedného za otázky hospodárskej súťaže, aby vykonal „právno-lingvistickú revíziu" konečného textu napadnutého rozhodnutia a tým, že neoverila, ako bolo toto splnomocnenie využité, porušila zásadu kolegiality.

103 Podľa France Télécom, zásada kolegiality, ktorá vyplýva z článku 219 ES, spočíva na rovnosti členov Komisie pri účasti na prijímaní rozhodnutia. Z tohto dôvodu možno v texte rozhodnutia po jeho formálnom prijatí kolégiom členov Komisie vykonať iba čisto ortografické alebo gramatické úpravy, pričom akákoľvek iná zmena je vo výlučnej právomoci kolégia (rozsudok Súdneho dvora z 15. júna 1994, Komisia/BASF a i., C-137/92 P, Zb. s. I-2555, bod 68).

104 France Télécom tvrdí, že tieto pravidlá neboli v tomto prípade dodržané, keďže z porovnania medzi verziou schválenou kolégiom členov Komisie na jeho 1667. zasadnutí 20. júla 2004 a verziou oznámenou Francúzskej republike 3. augusta 2004 vyplývajú dve významné zmeny, ktoré značne presahujú rámec jednoduchých ortografických a gramatických úprav.

105 V prvom rade, odôvodnenie č. 55 oznámenej verzie napadnutého rozhodnutia obsahuje túto vetu, ktorá sa nenachádzala vo verzii schválenej kolégiom:

„Komisia poznamenáva, že list z 29. januára 2004 potvrdzuje oprávnenosť metódy odhadu vysvetlenej v liste z 15. mája 2003.“

106 V druhom rade, v odôvodnení č. 59 oznámenej verzie napadnutého rozhodnutia bol vynechaný výraz „asi“, vzťahujúci sa na rozpätie, v ktorom sa nachádza suma spornej pomoci.

107 Tieto zmeny sa však týkajú základných právnych aspektov napadnutého rozhodnutia, a to spoľahlivosti metódy odhadu použitej Komisiou, hoci kolégium členov si nemyslelo, že môže s konečnou platnosťou stanoviť sumu, a dokonca ani rozpätie. V odpovedi na písomné otázky Súdu prvého stupňa položené po opätovnom otvorení ústnej časti konania France Télécom pripomenula, že výraz „asi“ bol výslovne pridaný počas zasadnutia kolégia. Naopak, veta pridaná do odôvodnenia č. 55 prijatej verzie napadnutého rozhodnutia, ktorá uvádza, že Francúzska republika uznala oprávnenosť metód odhadu výhody, ktorej príjemcom bola France Télécom, predstavuje vecne nesprávne tvrdenie, ktoré sa nenachádza v texte schválenom kolégiom. Zmeny vykonané v rozhodnutí tým v rozpore so „zásadou kolegiality“ menia jeho zmysel.

108 Vo svojej replike France Télécom tvrdí, že podľa judikatúry Súdu prvého stupňa Komisia nemohla po podaní návrhu na začatie konania jednoduchým retroaktívnym legalizačným opatrením odstrániť podstatnú vadu, ktorou trpelo napadnuté rozhodnutie.

109 Komisia tvrdí, že rozdiely zistené medzi textom schváleným kolégiom a oznámenou verziou napadnutého rozhodnutia sú irelevantné, pretože nemajú vplyv na jeho zmysel. V každom prípade korigendum, ktoré zosúlaďuje text oznámenej verzie napadnutého rozhodnutia s návrhom rozhodnutia schváleným kolégiom členov Komisie na jeho 1667. zasadnutí, bolo prijaté 19. januára 2005 a v rovnaký deň oznámené Francúzskej republike.

110 Na pojednávaní Komisia vysvetlila rozdiely medzi návrhom rozhodnutia schváleným kolégiom členov Komisie a verziou oznámenou Francúzskej republike tým, že „právno-lingvistická revízia“, ktorá bola vykonaná po schválení návrhu členmi, sa omylom týkala iného textu, ako bol ten, ktorý bol predložený kolégiu.

111 V odpovedi na písomné otázky Súdu prvého stupňa položené po opätovnom otvorení ústnej časti konania Komisia predovšetkým tvrdila, že kolégium jej členov 19. a 20. júla 2004 schválilo zásadný text a splnomocnilo člena zodpovedného za otázky hospodárskej súťaže, aby so súhlasom predsedu rozhodol o konečnej verzii napadnutého rozhodnutia a túto verziu prijal.

112 Komisia ďalej tvrdila, že keďže formálne rozdiely medzi návrhom rozhodnutia schváleným na zasadnutí 19. a 20. júla 2004 a verziou napadnutého rozhodnutia prijatou 2. augusta 2004 sa nedotýkajú ani skutkových okolností, ani právnej úvahy, na ktorých sa zakladá napadnuté rozhodnutie, člen zodpovedný za otázky hospodárskej súťaže neprekročil rozsah splnomocnenia, ktoré mu udelilo kolégium.

113 Komisia napokon uviedla, že keďže napadnuté rozhodnutie vo svojom znení z 2. augusta 2004 bolo prijaté legálne, žiadna oprava nebola z právneho hľadiska nevyhnutná. Podľa Komisie napriek tomu mohla obnoviť text návrhu schválený

kolégiom 20. júla 2004 tak, ako to podľa svojho názoru urobila korigendom z 19. júla 2005, ktoré bolo predmetom osobitného schválenia kolégiom.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

114 Je nepochybné, že na svojom zasadnutí 19. a 20. júla 2004 kolégium členov Komisie schválilo návrh odôvodneného rozhodnutia, ktorým sa konštatuje protiprávnosť a nezlučiteľnosť spornej pomoci so spoločným trhom a nariaďuje jej vymáhanie. Kolégium okrem toho splnomocnilo člena zodpovedného za hospodársku súťaž, aby so súhlasom predsedu po „právno-lingvistickej revízii" prijal definitívnu verziu rozhodnutia vo francúzštine ako autentickom jazyku. Napadnuté rozhodnutie bolo potom prijaté 2. augusta 2004 a oznámené Francúzskej republike 3. augusta 2004.

115 Účastníci konania zhodne uznávajú, a vyplýva to aj z písomností v spise, že verzia napadnutého rozhodnutia oznámená Francúzskej republike 3. augusta 2004 vykazovala v porovnaní s textom schváleným kolégiom členov Komisie na zasadnutí 19. a 20. júla 2004 určité rozdiely. Je tiež nepochybné, že tieto rozdiely boli opravené korigendom prijatým 19. januára 2005. V rovnaký deň, teda po podaní prejednávaných žalôb, Komisia oznámila Francúzskej republike konsolidovanú verziu napadnutého rozhodnutia, zahŕňajúcu tieto opravy.

116 Podľa článku 219 ES sa Komisia uznáša rozhodnutím väčšiny členov. Takto stanovená zásada kolegiality spočíva na rovnosti členov Komisie pri účasti na prijímaní rozhodnutia a znamená predovšetkým to, že jednak sa o rozhodnutiach uznáša kolégium spoločne a jednak všetci členovia kolégia sú z politického hľadiska spoločne zodpovední za prijaté rozhodnutia (rozsudok Súdneho dvora z 23. septembra 1986, AKZO Chemie a KZO Chemie UK/Komisia, 5/85, Zb. s. 2585, bod 30).

117 Hoci Komisia môže bez toho, aby bola porušená zásada kolegiality, splnomocniť jedného zo svojich členov, aby prijal určité kategórie správnych a riadiacich aktov (rozsudok AKZO Chemie a AKZO Chemie UK/Komisia, už citovaný v bode 117 vyššie, bod 37), rozhodnutia, ktorými Komisia rozhoduje o existencii štátnej pomoci, o jej zlučiteľnosti so spoločným trhom a o potrebe nariadiť jej vymáhanie, predpokladajú preskúmanie zložitých skutkových a právnych otázok a v zásade ich nemožno kvalifikovať ako správne a riadiace akty (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 27. apríla 1995, ASPEC a i./Komisia, T-435/93, Zb. s. II-1281, body 103 až 114). Z toho vyplýva, že keďže výrok a odôvodnenie rozhodnutí tohto druhu, ktoré musia byť odôvodnené podľa článku 253 ES, predstavujú nedeliteľný celok, prináleží podľa zásady kolegiality iba kolégiu, aby ich prijalo oba zároveň (pozri analogicky rozsudok Komisia/BASF a i., už citovaný v bode 104 vyššie, body 66 a 67).

118 V zásade teda prináleží kolégiu členov Komisie, aby prijalo definitívnu verziu rozhodnutí, ktorými sa rozhoduje o existencii štátnej pomoci a o jej zlučiteľnosti so spoločným trhom. Po tomto prijatí možno v texte tohto rozhodnutia vykonať iba čisto ortografické alebo gramatické úpravy, pričom akákoľvek iná zmena je vo výlučnej právomoci kolégia (pozri analogicky rozsudok Komisia/BASF a i., už citovaný v bode 104 vyššie, bod 68).

119 Nemožno však vylúčiť, ako to napokon predvída článok 13 druhý odsek Rokovacieho poriadku Komisie v znení, ktoré sa uplatňovalo v čase prijatia napadnutého rozhodnutia (Ú. v. ES L 308, 2000, s. 26), že kolégium členov Komisie poverí jedného alebo viacerých svojich členov prijatím definitívneho textu rozhodnutia, ktorého podstatu definovalo na svojich zasadnutiach. Keď kolégium využije túto možnosť, prináleží súdu Spoločenstva, ktorému je predložená otázka regulárnosti výkonu tohto splnomocnenia, aby overil, či sa možno domnievať, že kolégium prijalo sporné rozhodnutie vo všetkých jeho skutkových a právnych častiach (pozri v tomto zmysle rozsudok ASPEC a i./Komisia, už citovaný v bode 118 vyššie, bod 122).

120 V tomto prípade zo zápisnice zo 1667. zasadnutia kolégia členov Komisie, ktoré sa konalo 19. a 20. júla 2004 vyplýva, že kolégium schválilo rozhodnutie týkajúce sa spornej pomoci „tak, ako je zachytené v dokumente K(2004) 2651/12“ a „splnomocnilo [člena zodpovedného za otázky hospodárskej súťaže], aby so súhlasom [predsedu] prijal po právno-lingvistickej revízii definitívnu verziu príslušného [rozhodnutia] v autentickom francúzskom jazyku“. Verzia napadnutého rozhodnutia, ktorá bola prijatá 2. augusta 2004 a oznámená Francúzskej republike nasledujúci deň, sa však najmenej v dvoch bodoch líši od návrhu schváleného kolégiom členov Komisie. Treba teda overiť, či, ako to tvrdí France Télécom, sú tieto rozdiely podstatné, takže sa nemožno domnievať, že kolégium členov Komisie prijalo napadnuté rozhodnutie vo všetkých jeho skutkových a právnych častiach.

121 Na jednej strane, napadnuté rozhodnutie tak, ako bolo prijaté 2. augusta 2004, obsahuje na konci odôvodnenia č. 55 túto vetu, ktorá sa nenachádza v texte schválenom kolégiom členov Komisie:

„Komisia poznamenáva, že list z 29. januára 2004 potvrdzuje oprávnenosť metódy odhadu vysvetlenej v liste z 15. mája 2003.“

122 Na druhej strane v odôvodnení č. 59 výraz „asi“ nachádzajúci sa vo vete „Komisia… predpokladá, že pomoc predstavuje asi 798… až 1 140 miliónov [eur]“ v texte schválenom kolégiom členov Komisie, bol vynechaný vo verzii napadnutého rozhodnutia prijatej 2. augusta 2004.

123 Najprv treba uviesť, že rozdiely existujúce medzi verziou napadnutého rozhodnutia prijatou 2. augusta 2004 a návrhom schváleným kolégiom členov Komisie 26. júla 2004 vyplývajú podľa vyhlásení Komisie na pojednávaní, potvrdených dokumentmi, ktoré Komisia predložila v prílohe svojich odpovedí na otázky položené po pojednávaní (pozri bod 111 vyššie), z toho, že „právno-lingvistická revízia“ vykonaná po zasadnutí kolégia

sa omylom týkala iného textu, ako bol ten, ktorý bol schválený kolégiom. Napriek tomu, zo samotného znenia zápisnice z 1667. zasadnutia kolégia členov Komisie vyplýva, že kolégium nemalo v úmysle prijať definitívny text napadnutého rozhodnutia, ale že zverilo finalizáciu tohto textu členovi zodpovednému za otázky hospodárskej súťaže konajúcemu so súhlasom predsedu Komisie.

124 V tomto ohľade treba poznamenať, že veta zaradená na koniec odôvodnenia č. 55 verzie napadnutého rozhodnutia prijatej 2. augusta 2004, zohľadňovaná v jej súvislostiach, predstavuje iba poznámku rozvíjajúcu myšlienku, ktorá už bola uvedená v predchádzajúcej vete, podľa ktorej francúzske orgány „zdôraznili, že táto suma sa získala na základe konverzie sumy odvodov za predošlé roky, a potvrdzuje ich stanovisko, pretože je dokladom vyššieho daňového odvodu [France Télécom] vzhľadom na povinné odvody podľa všeobecných pravidiel“. Pridanie spornej vety preto podstatne nezmenilo odôvodnenie napadnutého rozhodnutia ani skutkovo, ani právne.

125 Rovnako vynechanie výrazu „asi“ v odôvodnení č. 59 verzie napadnutého rozhodnutia prijatej 2. augusta 2004 je samo osebe irelevantné. Totiž napriek prítomnosti slova „asi“ v odôvodnení č. 59 opravenej verzie napadnutého rozhodnutia, Súdny dvor rozhodol, že minimálnu sumu uvedenú v tomto článku treba považovať za minimálnu výšku pomoci, ktorá sa má vymáhať. Následne Súdny dvor odmietol tvrdenie, že sumy uvedené v bode 59 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia majú iba orientačnú povahu bez právnej záväznosti (rozsudok Komisia/Francúzsko, už citovaný v bode 88 vyššie, body 31, 33 a 35).

126 Okrem toho France Télécom vo svojich pripomienkach k odpovediam Komisie nesprávne tvrdila, že kolégium „vložilo“ výraz „asi“ do textu, ktorý schválilo. Tento výraz sa totiž nachádza už vo verzii textu predloženej kolégiu, ako to potvrdzujú dokumenty, ktoré Komisia odovzdala po otázkach Súdu prvého stupňa.

127 Za týchto okolností vynechanie výrazu „asi“ v odôvodnení č. 59 prijatej verzie napadnutého rozhodnutia neodporuje výslovnej vôli kolégia členov Komisie a nijako nemení význam odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

128 Keďže formálne rozdiely medzi verziou napadnutého rozhodnutia prijatou 2. augusta 2004 a textom, ktorý bol schválený kolégiom členov Komisie 19. a 20. júla 2004, nemajú vplyv na význam napadnutého rozhodnutia, možno sa domnievať, že kolégium prijalo toto rozhodnutie vo všetkých jeho skutkových a právnych častiach (pozri v tomto zmysle rozsudok ASPEC a i./Komisia, už citovaný v bode 118 vyššie, bod 122). Z toho vyplýva, že France Télécom nemôže oprávnene tvrdiť, že člen zodpovedný za otázky hospodárskej súťaže, konajúci so súhlasom predsedu, prekročil medze svojho splnomocnenia, ktoré mu udelilo kolégium a že napadnuté rozhodnutie bolo z tohto dôvodu prijaté v rozpore so zásadou kolegiality.

129 Za týchto okolností, hoci na to nebola povinná, Komisia mohla, ako to aj urobila, obnoviť korigendom, prijatým kolégiom jej členov, zásadný text schválený na zasadnutí kolégia 19. a 20. júla 2004 a oznámiť konsolidovanú verziu napadnutého rozhodnutia zahŕňajúcu tieto opravy, a to aj po podaní prejednávaných žalôb žalobkyňami.

130 Piaty dôvod, ktorý uplatnila France Télécom, treba preto zamietnuť.

3. *O dodržaní práva Francúzskej republiky na obhajobu*

Tvrdenia účastníkov konania

131 Francúzska republika vo svojom druhom dôvode tvrdí, že Komisia prijala napadnuté rozhodnutie tak, že nedodržala zásadu kontradiktórnosti a porušila jej právo na obhajobu.

132 Pripomína, že podľa ustálenej judikatúry rešpektovanie práva na obhajobu v akomkoľvek konaní začatom proti určitej osobe, ktoré môže viesť k aktu spôsobujúcemu jej ujmu, predstavuje základnú zásadu práva Spoločenstva, ktorá musí byť rešpektovaná aj vtedy, ak neexistuje žiadna osobitná úprava. Podľa tejto zásady sa osobe, proti ktorej Komisia začala správne konanie, musí umožniť, aby účinne vyjadrila svoje stanovisko k existencii a relevantnosti tvrdených skutočností a okolností a k dokumentom, o ktoré Komisia opiera svoje tvrdenie o existencii porušenia práva Spoločenstva (rozsudok Súdneho dvora z 10. júla 1986, Belgicko/Komisia, 40/85, Zb. s. 2321, bod 28).

133 Francúzska republika tvrdí, že Komisia po tom, čo v rozhodnutí o začatí konania kvalifikovala režim zavedený článkami 18 až 21 zákona č. 90-568 ako „odchylný daňový režim“, vychádzala z čiastočne nedaňového charakteru paušálneho preddavku, aby odmietla kompenzáciu medzi obdobím od roku 1991 do roku 1993 na jednej strane a obdobím od roku 1994 do roku 2002 na druhej strane na základe sčasti nedaňového charakteru paušálneho odvodu. Tvrdenie, podľa ktorého paušálny odvod predstavoval sčasti podiel na zisku však nebolo uvádzané v správnom konaní a Francúzska republika k nemu nemohla predložiť žiadne pripomienky. Keďže toto tvrdenie predstavuje základ napadnutého rozhodnutia, musí byť toto rozhodnutie zrušené.

134 Podľa Francúzskej republiky okolnosť, že počas správneho konania sa mohla vyjadriť k predbežnému stanovisku Komisie, podľa ktorého bolo možné paušálny odvod v celom rozsahu kvalifikovať ako podiel na zisku, neumožňuje zamietnuť dôvod založený na práve na obhajobu, keďže na jednej strane v napadnutom rozhodnutí Komisia nekvalifikovala dotknutý odvod ako podiel — ale domnievala sa, že ide sčasti o daň a sčasti o podiel — a na druhej strane, keďže táto zmiešaná kvalifikácia, ku ktorej sa Francúzska republika nemohla vyjadriť pred prijatím napadnutého rozhodnutia, mala rozhodujúci vplyv na výsledok konania.

135 Komisia popiera tieto tvrdenia.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

136 Podľa ustálenej judikatúry rešpektovanie práva na obhajobu v akomkoľvek konaní začatom proti určitej osobe, ktoré môže viesť k aktu spôsobujúcemu jej ujmu, predstavuje základnú zásadu práva Spoločenstva. Táto zásada vyžaduje, aby sa osobe, proti ktorej Komisia začala správne konanie, umožnilo počas tohto konania účinne vyjadriť svoje stanovisko k existencii a relevantnosti tvrdených skutočností a okolností a k dokumentom, o ktoré Komisia opiera svoje tvrdenie o existencii porušenia práva Spoločenstva (rozsudok Belgicko/Komisia, už citovaný v bode 133 vyššie, bod 28; rozsudky Súdu prvého stupňa z 30. marca 2000, Kish Glass/Komisia, T-65/96, Zb. s. II-1885, bod 32, a zo 6. marca 2003, Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen/Komisia, T-228/99 a T-233/99, Zb. s. II-435, bod 121).

137 Treba však pripomenúť, že Komisia musí začať konanie vo veci formálneho zisťovania vtedy, keď má po skončení konania vo veci predbežného zisťovania vážne pochybnosti

o zlučiteľnosti dotknutého opatrenia so spoločným trhom. Z toho vyplýva, že Komisia nemôže mať povinnosť predložiť úplnú analýzu dotknutého opatrenia vo svojom oznámení o začatí tohto konania. Je naopak nevyhnutné, aby Komisia dostatočným spôsobom definovala rámec svojho zisťovania, aby tak umožnila členskému štátu, proti ktorému sa začalo konanie, aby sa vyjadril ku všetkým právnym a skutkovým okolnostiam, ktoré tvoria odôvodnenie konečného rozhodnutia, ktorým Komisia rozhoduje o zlučiteľnosti dotknutého opatrenia so spoločným trhom [pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa z 31. mája 2006, Kuwait Petroleum (Nederland)/Komisia, T-354/99, Zb. s. II-1475, bod 85].

138 Samotná skutočnosť, že Komisia v napadnutom rozhodnutí zmenila analýzu týkajúcu sa povahy paušálneho odvodu preto môže mať za následok porušenie práva Francúzskej republiky na obhajobu iba vtedy, ak údaje obsiahnuté v rozhodnutí o začatí konania alebo následne poskytnuté pri kontradiktórnom prejednaní počas správneho konania, neumožňovali francúzskym orgánom, aby sa účinne vyjadrili ku všetkým skutkovým a právnym okolnostiam, ku ktorým prihliada napadnuté rozhodnutie. Rozdiely medzi napadnutým rozhodnutím a rozhodnutím o začatí konania vyplývajúce z toho, že Komisia si v celom rozsahu alebo čiastočne osvojila tvrdenia Francúzskej republiky, naopak nemôžu mať za následok porušenie práva tohto členského štátu na obhajobu.

139 Treba konštatovať, že Komisia tým, že v odôvodnení č. 63 rozhodnutia o začatí konania uviedla, že paušálny odvod „sa javí skôr ako odvod z výsledkov hospodárenia [France Télécom] než ako osobitný spôsob uloženia živnostenskej dane [France Télécom]“ [*neoficiálny preklad*], umožnila Francúzskej republike, aby sa počas správneho konania vyjadrila k povahe tohto odvodu. Z vyhlásení francúzskej vlády na pojednávaní napokon vyplýva, že počas konania bola nastolená otázka možnosti vykonať kompenzáciu medzi údajným nadmerným zdanením na základe tohto odvodu v prospech členského štátu na jednej strane a oslobodením od živnostenskej dane, ktoré bolo France Télécom priznané v rokoch 1991 až 1993, ako aj daňovými rozdielmi, ktorých príjemcom bola v rokoch 1994 až 2002 na strane druhej. V rozhodnutí o začatí konania však Komisia výslovne podmienila nemožnosť pripustiť kompenzáciu medzi paušálnym odvodom a živnostenskou daňou, ktorú France Télécom dlhoval za roky 1991 až 1993, nedaňovou

povahou paušálneho odvodu. Údaje obsiahnuté v rozhodnutí o začatí konania tak umožňovali Francúzskej republike spochybniť Komisiou zamýšľanú kvalifikáciu paušálneho odvodu.

140 Za týchto okolností skutočnosť, že zatiaľ čo v rozhodnutí o začatí konania mala Komisia v úmysle poprieť akýkoľvek daňový charakter paušálneho odvodu, svoju analýzu zmenila v napadnutom rozhodnutí, v ktorom sa domnievala, že tento odvod má zmiešanú, čiastočne daňovú a čiastočne nedaňovú, povahu, nemôže preukazovať, že Komisia nesplnila svoju povinnosť dostatočne definovať rámec svojho zisťovania, aby tak Francúzskej republike umožnila vyjadriť sa ku všetkým právnym a skutkovým okolnostiam, ktoré tvoria odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.

141 Navyše, ako bolo práve uvedené, pretože Komisia v rozhodnutí o začatí konania popierala, že paušálny odvod by sa mohol považovať za daň, znamená to, že pôvodne sa domnievala, že na prvý pohľad nemožno pripustiť nahradenie živnostenskej dane dlhovanej za roky 1991 až 1993 týmto odvodom a že v dôsledku toho úplné oslobodenie od živnostenskej dane, ktoré bolo priznané France Télécom počas týchto rokov, bolo možné kvalifikovať ako štátnu pomoc. „Zmiešaná" kvalifikácia napokon použitá v napadnutom rozhodnutí naproti tomu viedla Komisiu k tomu, že uznala, že paušálny odvod nahrádzal živnostenskú daň, ktorú France Télécom dlhovala za roky 1991 až 1993. Rozdiely medzi napadnutým rozhodnutím a rozhodnutím o začatí konania tak vyplývajú z čiastočnej akceptácie tvrdení uvádzaných Francúzskou republikou počas správneho konania, čo nemôže predstavovať porušenie práva tohto členského štátu na obhajobu.

142 Z toho vyplýva, že Francúzska republika nemôže oprávnene tvrdiť, že jej právo na obhajobu nebolo rešpektované a že jej druhý dôvod treba preto zamietnuť.

4. *O dodržaní procesných práv France Télécom*

Tvrdenia účastníkov konania

143 Hoci France Télécom uznáva, že v konaní začatom Komisiou v oblasti štátnej pomoci nemajú dotknuté osoby rovnaké práva ako členský štát, ktorý je príjemcom rozhodnutia, domnieva sa, že jej právo na obhajobu — ktorého rešpektovanie v akomkoľvek konaní začatom proti určitej osobe, ktoré môže viesť k aktu spôsobujúcemu jej ujmu, predstavuje základnú zásadu práva Spoločenstva, ktorá musí byť rešpektovaná aj vtedy, ak neexistuje žiadna osobitná úprava — bolo porušené.

144 Vo svojom prvom dôvode France Télécom tvrdí, že nebola schopná účinne uplatniť svoje pripomienky k „zmiešanej" povahe paušálneho odvodu, z ktorej Komisia vychádzala v napadnutom rozhodnutí, aby preukázala existenciu spornej pomoci (odôvodnenia č. 31 až 33 napadnutého rozhodnutia). Ani skôr v rozhodnutí o začatí konania, ani vo svojich neskorších písomnostiach, ani počas stretnutí, ku ktorým došlo počas konania, sa Komisia nikdy nevyjadrila, že by mohla posudzovať tento odvod tak, že má čiastočne daňový charakter a čiastočne charakter prevodu zisku vlastníkovi. Tento odvod bol naopak kvalifikovaný ako daňový v rozhodnutí o začatí konania a Komisia sa vtedy domnievala, že zákon č. 90-568 zaviedol jediný režim zdanenia na obdobie rokov 1991 — 2002 (odsek 33 rozhodnutia o začatí konania). Napadnuté rozhodnutie sa teda zakladá na skutočnostiach a posúdeniach, ku ktorým France Télécom nemohla uviesť svoje stanovisko. Komisia jej preto nemôže vytýkať, že nepredložila písomné pripomienky po vydaní rozhodnutia o začatí konania, pričom stretnutia v júni 2004 sa nevenovali otázke kompenzácie, ale otázke výpočtu údajnej štátnej pomoci.

145 Komisia popiera tieto tvrdenia.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

146 Podľa ustálenej judikatúry je správne konanie v oblasti štátnej pomoci konaním, ktoré sa vedie iba proti dotknutému členskému štátu. Podniky, ktoré sú príjemcami pomoci, sa v tomto konaní považujú len za „dotknuté osoby" [pozri v tomto zmysle rozsudky Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen/Komisia, už citovaný v bode 137 vyššie, bod 122, a Kuwait Petroleum (Nederland)/Komisia, už citovaný v bode 138 vyššie, bod 80].

147 Táto judikatúra v podstate vymedzuje dotknutým osobám v správnom konaní začatom podľa článku 88 ods. 2 ES úlohu informačného zdroja pre Komisiu. Z toho vyplýva, že dotknuté osoby sa ani zďaleka nemôžu opierať o právo na obhajobu priznané osobám, voči ktorým sa vedie konanie (pozri bod 137 vyššie), a majú len právo zúčastniť sa správneho konania v primeranom rozsahu so zreteľom na okolnosti prejednávaného prípadu (rozsudky Súdu prvého stupňa z 25. júna 1998, British Airways a i./Komisia, T-371/94 a T-394/94, Zb. s. II-2405, body 59 a 60, a Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen/Komisia, už citovaný v bode 137 vyššie, bod 125).

148 Okrem toho sa rozhodlo, že aj keď Komisia nemôže mať povinnosť predložiť úplnú analýzu dotknutej pomoci vo svojom oznámení o začatí tohto konania, je naopak nevyhnutné, aby dostatočným spôsobom definovala rámec svojho zisťovania, aby nezbavila právo dotknutých osôb predložiť pripomienky jeho zmyslu [rozsudok Kuwait Petroleum (Nederland)/Komisia, už citovaný v bode 138 vyššie, bod 85].

149 Právo dotknutých osôb na informácie však predsa len nemá väčší rozsah ako právo byť vypočutý Komisiou. Predovšetkým nemôže zahŕňať všeobecné právo vyjadriť sa ku

všetkým potenciálne zásadným otázkam nastoleným v konaní vo veci formálneho zisťovania (pozri uznesenie predsedu Súdu prvého stupňa zo 4. apríla 2002, Technische Glaswerke Ilmenau/Komisia, T-198/01 R, Zb. s. II-2153, bod 84 a citovanú judikatúru).

150 So zreteľom na tieto zásady treba uviesť, že rozhodnutie o začatí konania, ktoré presne identifikuje spornú pomoc, bolo uverejnené v úradnom vestníku (pozri bod 38 vyššie). V dôsledku toho bola France Télécom dostatočným spôsobom upovedomená o existencii konania a bolo jej umožnené, aby predložila všetky pripomienky, ktoré považovala za užitočné.

151 Navyše Komisia tým, že v rozhodnutí o začatí konania uviedla, že má v úmysle posudzovať paušálny odvod ako podiel na výsledkoch hospodárenia, umožnila France Télécom účinne sa vyjadriť k povahe tohto odvodu (pozri bod 140 vyššie).

152 Ani tvrdenie založené na údajnom rozpore medzi odsekmi 29 a 33 rozhodnutia o začatí konania na jednej strane a odsekom 63 toho istého rozhodnutia na druhej strane, nemôže uspieť. Hoci je pravda, že v odseku 29 rozhodnutia o začatí konania Komisia použila výraz „prehnaný daňový režim všeobecného práva“, úmysel Komisie vylúčiť v štádiu začatia konania vo veci formálneho zisťovania možnosť kompenzácie medzi paušálnym odvodom a živnostenskou daňou, ktorú France Télécom dlhovala za roky 1991 až 1993, vyplýva jasne z celého rozhodnutia. France Télécom tak bolo umožnené, aby predložila všetky pripomienky smerujúce k tomu, aby táto kompenzácia bola pripustená.

153 Nemožno preto urobiť nič iné ako zamietnuť prvý dôvod France Télécom.

5. *O existencii štátnej pomoci*

Tvrdenia účastníkov konania

O existencii odôvodnení týkajúcich sa všeobecnej štruktúry daňového systému

154 France Télécom v prvej časti svojho druhého dôvodu tvrdí, že osobitný daňový režim bol odôvodnený úvahami týkajúcimi sa všeobecnej štruktúry daňového systému a že v dôsledku toho nie je splnená podmienky selektívnosti sporného opatrenia (rozsudok Súdu prvého stupňa z 23. októbra 2002, Diputación Foral de Álava/Komisia, T-346/99 až T-348/99, Zb. s. II-4259, bod 58). V oznámení o uplatňovaní pravidiel štátnej pomoci pri opatreniach týkajúcich sa priameho zdaňovania podnikov, ktoré bolo uverejnené v roku 1998 (Ú. v. ES C 384, s. 3; Mim. vyd. 08/001, s. 277), Komisia napokon uznala, že opatrenia „ktorých hospodársky základ ich robí nevyhnutným pre fungovanie a účinnosť daňového systému" sa nemusia nevyhnutne považovať za štátnu pomoc.

155 Jediným cieľom osobitného daňového režimu bolo zachovať úroveň zdrojov, ktoré správa PTT zabezpečovala štátu pred svojou transformáciou na verejnoprávnu osobu a zabrániť prevodu týchto zdrojov zo štátu na územné celky, a to všetko s prihliadnutím na ťažkosti so zavedením obecného zdanenia od roku 1991. Tieto opatrenia boli teda odôvodnené štruktúrou daňového systému a nepredstavujú štátnu pomoc.

156 Komisia tvrdí, že otázka, či také opatrenie, ktoré zavádza takú selektívnu výhodu, ako je osobitný daňový režim, možno odôvodniť úvahami týkajúcimi sa povahy alebo štruktúry systému, vyžaduje objektívnu analýzu francúzskeho daňového systému vo všeobecnosti a systému živnostenskej dane zvlášť. Dôkazné bremeno v tomto ohľade znáša členský štát. V tejto súvislosti Komisia vychádza z návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Ruiz-Jarabo Colomer k rozsudku Súdneho dvora z 19. mája 1999, Taliansko/Komisia (C-6/97, Zb. s. I-2981, I-2983).

157 Francúzska republika však ani počas správneho konania, ani vo svojej žalobe podanej na Súd prvého stupňa, nikdy netvrdila, že by v tomto prípade mohlo existovať také odôvodnenie, aké uviedla France Télécom v prvej časti svojho druhého dôvodu. Komisia nevidí žiadny dôvod, ktorý by umožňoval tvrdiť, že výhodné zaobchádzanie poskytnuté France Télécom vyplývalo z akejkoľvek požiadavky systému živnostenskej dane vo Francúzsku.

O povahe paušálneho odvodu

158 Francúzska republika v prvom rade a France Télécom v druhej časti svojho druhého dôvodu tvrdia, že odvod, ktorému France Télécom podliehala počas rokov 1991 až 1993 podľa článkov 18 a 19 zákona č. 90-568, má čisto daňovú povahu.

159 Francúzska republika a France Télécom najskôr tvrdia, že ustanovenia zákona č. 90-568 týkajúce sa odvodu v prospech všeobecného štátneho rozpočtu, ktorému France Télécom podliehala počas obdobia rokov 1991 — 1993, a to články 18 a 19 zákona č. 90-568, sú zaradené do kapitoly IV s názvom „Daňový systém“ a nemali žiadny iný cieľ ako vytvárať daňové príjmy porovnateľné so zdrojmi, ktoré zabezpečovali štátnemu rozpočtu prebytky vytvárané správou PTT pred zriadením France Télécom.

160 Žalobkyne odkazujú na správu č. 1229 z 11. apríla 1990 k návrhu zákona, ktorý sa stal zákonom č. 90-568, ktorú vypracoval pán Fourré, spravodajca v mene výboru Národného zhromaždenia pre výrobu a obchod. Podľa tejto správy bola výnimka zo všeobecného režimu stanovená v článku 19 zákona č. 90-568 odôvodnená snahou zabezpečiť prostredníctvom špeciálnej dane v prospech štátneho rozpočtu prostriedky porovnateľné s odvodom, ktorý až do zriadenia France Télécom platila správa PTT. Tento špeciálny daňový režim mal byť navyše obmedzený na nevyhnutný čas so zreteľom na očakávaný nárast obratu, aby stanovenie dane France Télécom podľa všeobecného práva vytváralo príjmy vo výške porovnateľnej s výškou špeciálneho odvodu.

161 Paušálny odvod, upravený v článku 19 zákona č. 90-568, má teda so zreteľom na svoje umiestnenie v texte citovaného zákona a na svoj cieľ daňovú povahu. Nahrádza totiž všetky všeobecné dane, ktoré by France Télécom musela platiť, ak by tento osobitný daňový režim neexistoval. V odôvodneniach č. 28, 29 a 36 napadnutého rozhodnutia Komisia napokon uznala, že osobitný odvod „má typické znaky dane".

162 Francúzska republika a France Télécom ďalej kritizujú kvalifikáciu „podielu na výsledkoch hospodárenia", ku ktorej Komisia pristúpila v odôvodnení č. 27 napadnutého rozhodnutia.

163 Na jednej strane Francúzska republika spochybňuje vhodnosť prirovnania vykonaného v odôvodnení č. 24 napadnutého rozhodnutia medzi „ziskom, ktorý PTT odvádzali štátu v roku 1989 a v roku 1990" a paušálnym odvodom.

164 Platba zisku vytvoreného správou PTT v prospech štátneho rozpočtu totiž vyplývala z vnútroštátnych rozpočtových pravidiel, podľa ktorých sa zostatok dodatkových rozpočtov, ako napríklad rozpočet PTT, pripisuje všeobecnému rozpočtu bez toho, aby bolo potrebné nejaké správne rozhodnutie, ako je napríklad výplata dividendy, alebo zdanenie. Situáciu France Télécom, právne samostatnej verejnoprávnej osoby, naopak nemožno porovnávať s predchádzajúcou situáciou, v ktorej boli PTT verejnou štátnou správou.

165 Na druhej strane je svojou povahou paušálny odvod čisto daňový, pričom táto kvalifikácia vylučuje, aby mohlo ísť, hoci len čiastočne, o podiel na výsledkoch hospodárenia.

166 Po prvé, rozhodnutie, ktoré stálo na začiatku tohto odvodu, je legislatívnej povahy, keďže princíp zdanenia je stanovený v článku 19 zákona č. 90-568 a ročná suma odvodu

je určená každý rok v zákone o štátnom rozpočte. Jednoduchá výplata dividend naopak nevyžadovala zásah zákona.

167 Po druhé, výšku dividendy alebo podielu na výsledkoch hospodárenia nebolo možné určiť skôr, ako je známy výsledok hospodárskeho roka. Maximálna výška paušálneho odvodu však bola stanovená od nadobudnutia účinnosti zákona č. 90-568 a suma skutočne uložená France Télécom zákonmi o štátnom rozpočte na roky 1991 až 1993 sa každý rok rovnala maximu stanovenému v článku 19 zákona č. 90-568. Výška dividendy naopak závisí od výsledku skutočne dosiahnutého počas hospodárskeho roka.

168 Po tretie, paušálny odvod bol zaúčtovaný vo výdavkových účtoch France Télécom, čo je v súlade s daňovou povahou tohto odvodu. Výplata podielu by naopak nemala vplyv na prevádzkový výsledok, ale znížila by vlastné zdroje.

169 Po štvrté, počas obdobia rokov 1994 — 1996, počas ktorého sa France Télécom transformovala na akciovú spoločnosť, sa výsledky podniku (21,2 miliardy FRF) zdvojnásobili v porovnaní s obdobím rokov 1991 — 1993 (10,1 miliardy FRF). Počas tohto obdobia však France Télécom nikdy nemusela vyplácať podiely na zisku.

170 Po piate, Komisia nepredkladá žiadny dôkaz tvrdenia nachádzajúceho sa v odôvodnení č. 31 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého mal osobitný odvod zmiešanú povahu, a to čiastočne daňovú a čiastočne povahu odmeny za účasť štátu.

171 Podľa Komisie je otázka, či mal paušálny odvod daňovú povahu irelevantná, keďže aj v prípade, že by tomu tak bolo, nemožno vykonať kompenzáciu medzi týmto odvodom

a daňovým rozdielom zisteným každý rok v rokoch 1994 až 2002. Odvody uložené France Télécom počas rokov 1991 až 1993 totiž na jednej strane nahrádzajú všetky dane za normálnych podmienok uložené France Télécom a na druhej strane ich nemožno považovať za zálohy na platby živnostenskej dane, ktorých platiteľom mala byť France Télécom od roku 1994.

172 Pokiaľ ide o povahu paušálneho odvodu, Komisia sa domnieva, že v každom prípade mal tento odvod nanajvýš iba čiastočne daňový charakter a popiera všetky tvrdenia žalobkýň v tomto ohľade.

O nedeliteľnosti daňového režimu, ktorý sa na France Télécom uplatňoval počas obdobia rokov 1991 — 2002

173 Francúzska republika v druhom rade a France Télécom v tretej časti svojho druhého dôvodu tvrdia, že osobitný daňový režim France Télécom zavedený zákonom č. 90-568 mal globálny charakter zahŕňajúci celé obdobie rokov 1991 — 2002 a nevyjadroval vôľu orgánov verejnej moci poskytnúť France Télécom ani najmenšiu výhodu.

174 Zákon č. 90-568 totiž od samého začiatku stanovil jediný globálny daňový režim, rozdelený na dve obdobia. Počas prvej etapy v rokoch 1991 až 1993 malo stanovenie príspevku nahrádzajúceho všetky všeobecné priame dane, predovšetkým živnostenskú daň, za jediný cieľ zabrániť strate príjmu pre štátny rozpočet. Počas druhej etapy v rokoch 1994 až 2002, ako to francúzske orgány potvrdili vo svojej odpovedi z 26. septembra 2001 na prvú žiadosť Komisie o informácie (pozri bod 37 vyššie), bolo jediným cieľom zdanenia France Télécom živnostenskou daňou v hlavnom mieste jeho podnikateľskej činnosti zabrániť prevodu príjmov štátneho rozpočtu na rozpočty miestnych celkov, v ktorých mal France Télécom prevádzkareň, a nie poskytnúť France

Télécom výhodu. Existencia daňového rozdielu počas obdobia rokov 1994 — 2002 bola napokon zistená až a *posteriori*.

175 Keďže zákon č. 90-568 zaviedol jediný daňový režim, majú po sebe nasledujúce podmienky zdanenia France Télécom živnostenskou daňou nedeliteľný charakter a musia byť z tohto dôvodu posudzované vo vzájomnej súvislosti. Komisia tak napokon aj postupovala, keď v rozhodnutí o začatí konania uviedla, že keď odkazuje na „režim" alebo „odchylný režim", má na mysli „prechodný režim a definitívny režim". Keďže nedošlo k zmene podstaty pôvodného režimu, okolnosti v tomto prípade sa líšia od kontextu, v ktorom bol vyhlásený rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. apríla 2002, Government of Gibraltar/Komisia (T-195/01 a T-207/01, Zb. s. II-2309, bod 111).

176 Komisia sa domnieva, že otázka, či France Télécom podliehal jedinému režimu zdanenia rozdelenému na dve obdobia alebo dvom po sebe nasledujúcim odlišným režimom je irelevantná, keďže nie je sporné, že pravidlá, ktoré sa uplatňovali v rokoch 1991 až 1993 sa líšili od pravidiel uplatniteľných v rokoch 1994 až 2002, a keďže v každom prípade, aj keby išlo o jediný režim, nemožno uvažovať o kompenzácii, ktorú odporúča vykonať Francúzska republika.

O nevyhnutnosti vykonať kompenzáciu

177 Francúzska republika v treťom rade a France Télécom v štvrtej časti svojho druhého dôvodu tvrdia, že Komisia mala vykonať kompenzáciu medzi nadbytočnými sumami zdanenia, ktorému France Télécom podliehala v rokoch 1991 až 1993 a daňovým rozdielom, ktorého príjemcom bola France Télécom v rokoch 1994 až 2002.

178 Po prvé, Francúzska republika a France Télécom spochybňujú úvahu, ktorú Komisia uvádza v odôvodneniach č. 38 a 41 napadnutého rozhodnutia, aby odmietla vykonať kompenzáciu medzi nadmerným zdanením, ktorému France Télécom podliehala v rokoch 1991 až 1993 a daňovým rozdielom, ktorého príjemcom bola v rokoch 1994 až 2002. France Télécom tvrdí, že odkaz Komisie na rozsudok z 19. mája 1999, Taliansko/Komisia, už citovaný v bode 157 vyššie, ako aj na jej rozhodnutie 2002/581/ES z 11. decembra 2001 o režime štátnej pomoci Talianska v prospech bánk [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 184, 2002, s. 27), je irelevantný, keďže v tomto prípade mal paušálny odvod rovnakú povahu ako živnostenská daň, ktorej platiteľom bola France Télécom v rokoch 1994 až 2002 a keďže všetky tieto opatrenia boli zavedené tým istým zákonom.

179 Napokon v odsekoch 28, 33 a 116 rozhodnutia o začatí konania Komisia sama uznala, že zákon č. 90-568 zaviedol jediný „odchylný“ režim, ktorým, ako Komisia sama upresnila, mala na mysli zároveň „prechodný“ režim — teda podmienky týkajúce sa paušálneho odvodu — a „definitívny“ režim — teda osobitný daňový režim.

180 Po druhé, francúzske orgány a France Télécom tvrdia, že Komisia bola povinná vykonať celkovú analýzu účinku opatrenia, ktoré možno kvalifikovať ako štátnu pomoc.

181 Na úvod Francúzska republika a France Télécom pripomínajú, že Komisia vo svojom rozhodnutí 2003/216/ES z 15. januára 2002 o štátnej pomoci Francúzskej republiky v prospech Crédit mutuel [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 88, 2003, s. 39) už vykonala kompenzáciu medzi niekoľkými rokmi, pričom zobrala do úvahy všetky príjmy a výdavky týkajúce sa systému Livret bleu.

182 Rovnako v rozhodnutí 2000/735/ES z 21. apríla 1999 o zaobchádzaní holandskej daňovej správy s leasingovou zmluvou „technolease“ medzi Philips a Rabobank

[*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 297, 2000, s. 13) Komisia posúdila všetky účinky daňového režimu, ktorý skúmala bez toho, aby použila pojem daňový úver.

183 Navyše samotná Komisia vykonala kompenzáciu medzi výdavkami rôznej povahy v rozhodnutí 1999/676/ES z 20. júla 1999 o pomoci, ktorú Francúzsko malo poskytnúť spoločnosti Sécuripost [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 274, s. 37), a dokonca aj v napadnutom rozhodnutí, keď akceptovala kompenzáciu medzi paušálnym odvodom, o ktorom sa domnievala, že má zmiešanú daňovú aj nedaňovú povahu na jednej strane a platbami živnostenskej dane, ktoré France Télécom dlhovala za roky 1991 až 1993 na strane druhej.

184 Francúzska republika sa všeobecnejšie domnieva, že Komisia má povinnosť vykonať celkové preskúmanie opatrení, ktoré možno kvalifikovať ako štátnu pomoc, vzhľadom na kritériá definované v článku 87 ods. 1 ES. Táto povinnosť vyplýva z účelu tohto ustanovenia. Celkové preskúmanie je zvlášť potrebné na posúdenie, či dotknuté opatrenie môže narušiť hospodársku súťaž a či predstavuje výhodu. Povinnosť vykonať celkové preskúmanie nariaďujúcej časti zákona č. 90-568 za celé obdobie od roku 1991 do roku 2002 vyplýva navyše z judikatúry Súdu prvého stupňa (rozsudok Súdu prvého stupňa z 27. januára 1998, Ladbroke Racing/Komisia, T-67/94, Zb. s. II-1, bod 76).

185 Po tretie, Francúzska republika a France Télécom tvrdia, že v tomto prípade kompenzácia medzi dvoma fázami daňového režimu preukazuje nadmerné zdanenie v porovnaní so všeobecným právom za celé obdobie od roku 1991 do roku 2002, a že v dôsledku toho France Télécom nebola príjemcom žiadnej výhody.

186 Francúzska republika po tom, čo zdôraznila, že Komisia uznala, že France Télécom bola nadmerne zdaňovaná za celé obdobie rokov 1991-2002, odhaduje sumu tohto nadmerného zdanenia na najmenej 1,4 miliardy eur a pravdepodobne na viac ako 1,7 miliardy eur. Názorom, že France Télécom bola príjemcom výhody predstavujúcej štátnu pomoc, sa teda Komisia dopustila nesprávneho právneho posúdenia a zjavne

nesprávneho posúdenia, ktoré odôvodňujú, aby Súd prvého stupňa napadnuté rozhodnutie zrušil.

187 Pokiaľ ide o kompenzáciu medzi obdobiami, France Télécom upresňuje, že „údajná suma nedostatočného zdanenia počas obdobia rokov 1994 — 2002 vyplýva iba z jednoduchej simulácie a ani najmenej neumožňuje s istotou preukázať výšku pomoci, ktorej príjemcom mala údajne byť za obdobie rokov 1994 — 2002“.

188 Komisia sa domnieva, že kompenzácia, ktorú požaduje Francúzska republika a France Télécom, by viedla k zrušeniu nevyhnutného rozlišovania medzi povinnosťami, ktoré musí na seba prevziať štát ako akcionár a povinnosťami, ktoré môže mať ako verejnoprávna osoba.

189 Pripustiť možnosť takejto kompenzácie by podľa Komisie prakticky znemožňovalo kontrolu pomoci vyplácanej verejným podnikom. Kompenzácia, ktorú v tomto prípade požaduje Francúzska republika a France Télécom, ide značne nad rámec kompenzácie medzi výdavkami a príjmami súvisiacimi s poslaním služby vo verejnom záujme, o ktorú išlo vo veci, v ktorej bolo vydané rozhodnutie 2003/216. Názor Francúzskej republiky sa rovná pripusteniu kompenzácie menšieho výdavku väčším výdavkom odlišnej povahy. Takáto kompenzácia je však judikatúrou vylúčená (rozsudok z 2. júla 1974, Taliansko/Komisia, už citovaný v bode 66 vyššie, bod 34).

190 V duplike Komisia popiera výklad Francúzskej republiky, podľa ktorého už vo veci, v ktorej bolo vydané rozhodnutie 2000/735, vykonala kompenzáciu medzi krátkodobými a dlhodobými účinkami daňového opatrenia. Komisia tvrdí, že v tejto veci vylúčila, že sporné opatrenie by sa mohlo považovať za štátnu pomoc po tom, čo zdôraznila, že sporný mechanizmus spočíval v jednoduchom uplatnení všeobecných daňových pravidiel. V dôsledku toho nebola v tejto veci splnená podmienka selektívnosti.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

O existencii výhody

191 Účastníci konania sa v tomto prípade nezhodujú v názore na to, či France Télécom bola podľa osobitného daňového režimu príjemcom výhody.

192 V odôvodnení č. 42 napadnutého rozhodnutia Komisia definovala výhodu, o ktorej sa domnievala, že jej príjemcom bola France Télécom ako „rozdiel medzi objemom živnostenskej dane, ktorú [France Télécom] skutočne odvádzal, a sumou určenou na odvod podľa ustanovení všeobecných pravidiel od 1. januára 1994 do 1. januára 2003“.

193 Vo svojich písomných podaniach žalobkyne výslovne nepopierajú existenciu daňového rozdielu v prospech France Télécom počas obdobia rokov 1994 — 2002, ale vytýkajú Komisii, že nesprávne oddelila toto obdobie od obdobia počas ktorého France Télécom podliehala paušálnemu odvodu (1991 — 1993) a že v dôsledku toho nesprávne odmietla vykonať kompenzáciu medzi daňovými tokmi týkajúcimi sa týchto dvoch období. Naproti tomu na pojednávaní France Télécom tvrdila, že výpočty, z ktorých Komisia vychádzala, keď sa domnievala, že počas obdobia rokov 1994 — 2002 bola France Télécom príjemcom daňového rozdielu, sú nesprávne.

194 Podľa článku 87 ods. 1 ES, ak nie zmluvou ES ustanovené inak, pomoc poskytovaná členským štátom alebo akoukoľvek formou zo štátnych zdrojov, ktorá narúša hospodársku súťaž alebo hrozí narušením hospodárskej súťaže tým, že zvýhodňuje určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru, je nezlučiteľná so spoločným trhom, pokiaľ ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi. Podľa ustálenej judikatúry predpokladá kvalifikácia štátnej pomoci kumulatívne splnenie podmienok vypočítaných v článku 87 ods. 1 ES (pozri rozsudok Súdneho dvora z 24. júla 2003,

Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, Zb. s. I-7747, body 74 a 75 a citovanú judikatúru).

195 Pojem výhoda v zmysle článku 87 ods. 1 ES sa vzťahuje na každé opatrenie, ktoré oslobodzuje podnik od zaťaženia, ktoré by mal inak znášať. Podľa ustálenej judikatúry je totiž pojem pomoc všeobecnejší ako pojem subvencia, pretože zahŕňa nielen pozitívne plnenia, ako sú samotné subvencie, ale aj zásahy, ktoré v rôznych formách zmierňujú obvyklé zaťaženie rozpočtu podniku a ktoré tým majú rovnakú povahu a rovnaké účinky ako subvencie bez toho, aby boli subvenciami v pravom zmysle slova (pozri rozsudok Súdneho dvora z 15. decembra 2005, Taliansko/Komisia, C-66/02, Zb. s. I-10901, bod 77 a citovanú judikatúru).

196 Opatrenie, ktorým orgány verejnej moci priznávajú určitým podnikom oslobodenie od dane, ktoré síce nepredstavuje prevod štátnych prostriedkov, ale stavia príjemcov do priaznivejšej finančnej situácie ako iné daňové subjekty, tak predstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES (pozri rozsudky z 19. mája 1999, Taliansko/Komisia, už citovaný v bode 157 vyššie, bod 16, a z 15. decembra 2005, Taliansko/Komisia, už citovaný v bode 196 vyššie, bod 78 a citovanú judikatúru).

197 Navyše povaha cieľov, ktoré sledujú štátne opatrenia a ich odôvodnenie nemajú žiadny vplyv na ich kvalifikáciu ako pomoci. Podľa ustálenej judikatúry totiž článok 87 ES nerozlišuje štátne zásahy podľa príčin alebo cieľov, ale definuje ich v závislosti od ich účinkov (pozri rozsudok Súdneho dvora z 13. februára 2003, Španielsko/Komisia, C-409/00, Zb. s. I-1487, bod 46 a citovanú judikatúru).

198 V tomto prípade teda treba na účely posúdenia dôvodnosti záveru Komisie o existencii výhody v prospech France Télécom predstavovanej daňovým rozdielom, ktorého príjemcom bola v rokoch 1994 až 2002, v prvom rade preskúmať otázku, či Komisia mohla preskúmať osobitný daňový režim nezávisle od paušálneho preddavku.

V druhom rade treba overiť, či Komisia dôvodne odmietla vykonať kompenzáciu medzi daňovým rozdielom, ktorého príjemcom bola France Télécom počas rokov 1994 až 2002 a nadbytočnými sumami zdanenia uloženými podľa žalobkýň podniku v rokoch 1991 až 1993. V treťom rade treba posúdiť odôvodnenosť existencie daňového rozdielu počas obdobia rokov 1994 — 2002.

— O možnosti preskúmať osobitný daňový režim nezávisle od paušálneho odvodu

199 Podľa judikatúry je Komisia povinná celkovo zohľadniť zložité opatrenia, aby určila, či priznávajú podniku, ktorý jej ich príjemcom, ekonomickú výhodu, ktorá by nebola získaná za obvyklých trhových podmienok (rozsudok Súdneho dvora z 11. júla 1996, SFEI a i., C-39/94, Zb. s. I-3547, bod 60; pozri rovnako v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. septembra 1998, BP Chemicals/Komisia, T-11/95, Zb. s. II-3235, body 169 a 170).

200 Je nepochybné, že zákon č. 90-568 zaviedol odchylný daňový režim, ktorý sa uplatňoval najmä na France Télécom a vyznačoval sa rozdelením na dve fázy. Počas prvej fázy v rokoch 1991 až 1993 France Télécom nebola platiteľom žiadnej inej dane alebo odvodu ako paušálneho odvodu. Počas druhej fázy, ktorá sa začala v roku 1994 a pôvodne nemala presný termín ukončenia, bola France Télécom platiteľom všetkých všeobecných daní, ale v prípade miestnych daní, vrátane živnostenskej dane, bola platiteľom podľa podmienok odlišujúcich sa od všeobecného práva a vytvárajúcich osobitný daňový režim. Žalobkyne teda oprávnene tvrdia, že všetky ustanovenia týkajúce sa podmienok zdanenia France Télécom počas rokov 1991 až 2002 sa nachádzajú v tej istej kapitole už citovaného zákona a boli zavedené jediným právnym aktom.

201 Z napadnutého rozhodnutia však vyplýva, že Komisia sa nedomnievala, že spornou pomocou sú osobitné daňové ustanovenia, ktoré sa uplatňovali na France Télécom, ale daňový rozdiel predstavovaný rozdielom medzi výškou platieb živnostenskej dane,

ktorú by podnik musel zaplatiť, ak by podliehal všeobecným daniam a sumou, ktorá mu skutočne bola uložená podľa osobitných daňových ustanovení, ktorým podliehal (pozri odôvodnenie č. 42 napadnutého rozhodnutia).

202 Z toho vyplýva, že vzhľadom na ročnú splatnosť živnostenskej dane stanovenú v článku 1447 bode I a v článku 1478 bode I všeobecného daňového zákonníka (pozri bod 17 vyššie), takú výhodu, ako bola definovaná v odôvodnení č. 42 napadnutého rozhodnutia, nebolo možné určiť raz a navždy v určitom okamihu, ale bolo tak treba urobiť každý rok, za ktorý bola France Télécom povinná platiť živnostenskú daň. Preto Komisia nemohla uvažovať o tom, že vykoná a *priori* celkovú analýzu všetkých relevantných ustanovení zákona č. 90-568 účinného od roku 1991 do roku 2002, a naopak správne uvažovala rok po roku (pozri odôvodnenia č. 54 a 58 napadnutého rozhodnutia).

203 V odôvodnení č. 36 napadnutého rozhodnutia Komisia rovnako správne zdôraznila, že pravidlá, ktoré sa uplatňovali na France Télécom počas obdobia rokov 1991-1993 (paušálny odvod) sa líšili od pravidiel, ktoré boli v účinnosti počas obdobia rokov 1994 — 2002 (osobitný daňový režim). Komisia sa tak domnievala, že počas prvého obdobia paušálny odvod úplne nahrádzal živnostenskú daň, ktorú by France Télécom bola povinná ročne platiť podľa všeobecného práva (odôvodnenie č. 33 napadnutého rozhodnutia). Podriadenie France Télécom osobitnému daňovému režimu naproti tomu podľa Komisie prinášalo so sebou každý rok počas druhého obdobia daňový rozdiel v prospech podniku.

204 Za týchto okolností bola Komisia oprávnená odlíšiť vo svojej analýze osobitný daňový režim od režimu paušálneho odvodu bez toho, aby tým porušila svoju povinnosť vykonať celkové preskúmanie opatrení, ktoré môžu zavádzať štátnu pomoc.

— O možnosti kompenzácie

205 Žalobkyne tvrdia, že výhoda predstavovaná daňovým rozdielom v prospech France Télécom v rokoch 1994 až 2002 je viac než kompenzovaná sumou paušálnych odvodov, ktorým podnik podliehal v rokoch 1991 až 1993. Na odôvodnenie vykonania tejto kompenzácie Francúzska republika a France Télécom tvrdia, že zákon č. 90-568 zaviedol jediný režim zdanenia a že paušálny odvod mal výlučne daňovú povahu.

206 Podľa judikatúry je Komisia pri preskúmaní opatrenia, ktoré môže predstavovať štátnu pomoc, povinná zohľadniť všetky jeho účinky pre potenciálneho príjemcu a najmä v prípade potreby odpočítať špecifické zaťaženia, ktoré obmedzujú výhodu (rozsudok Súdneho dvora z 25. júna 1970, Francúzsko/Komisia, 47/69, Zb. s. 487, bod 7).

207 Samotná okolnosť, že určité oslobodenie je z pohľadu príjemcu kompenzované zvýšením iného špecifického zaťaženia, ktoré nemá žiadny vzťah k oslobodeniu, naproti tomu nespôsobuje, že oslobodenie nemožno kvalifikovať ako štátnu pomoc (rozsudok z 15. decembra 2005, Taliansko/Komisia, už citovaný v bode 196 vyššie, bod 34).

208 Dôvodnosť tvrdenia žalobkýň, že nadbytočná suma zdanenia, ktorú France Télécom zaplatila v rokoch 1991 až 1993 ako paušálny odvod, kompenzuje daňový rozdiel, ktorého príjemcom bola v rokoch 1994 až 2002, teda závisí od analýzy objektívnych vlastností tohto paušálneho odvodu a od otázky, či ho možno považovať za zaťaženie vnútorne späté s výhodou, ktorá prípadne pre France Télécom vyplývala z jej podriadenia osobitnému daňovému režimu.

209 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že zákon č. 90-568 zaviedol odchylný daňový režim, ktorý sa uplatňoval najmä na France Télécom a vyznačoval sa rozdelením na dve fázy. Počas prvej fázy v rokoch 1991 až 1993 France Télécom nebola platiteľom žiadnej inej dane alebo odvodu ako paušálneho odvodu. Počas druhej fázy, ktorá sa pôvodne mala začať v roku 1994 a neobsahovala časové obmedzenie, bola France Télécom platiteľom všetkých všeobecných daní, ale v prípade miestnych daní, vrátane živnostenskej dane, bola platiteľom podľa podmienok odlišujúcich sa od všeobecného práva a vytvárajúcich osobitný daňový režim.

210 Z argumentácie Francúzskej republiky, ktorá sa odvoláva na správu k návrhu zákona, ktorý sa stal zákonom č. 90-568, predloženú francúzskemu Národnému zhromaždeniu 11. apríla 1990, okrem toho vyplýva, že výnimka zo všeobecného režimu stanovená v článku 19 tohto zákona — teda paušálny odvod — bola odôvodnená snahou zabezpečiť prostredníctvom špeciálnej dane v prospech štátneho rozpočtu prostriedky porovnateľné s odvodom, ktorý až do zriadenia France Télécom odvádzala správa PTT, a to počas nevyhnutného času so zreteľom na očakávaný nárast obratu, aby tak zdanenie France Télécom podľa všeobecného práva vytváralo príjmy v porovnateľnej výške (pozri bod 161 vyššie). Paušálny odvod bol napokon stanovený každý rok vo výške zdrojov, ktoré každoročne až do zriadenia France Télécom vytváral dodatkový rozpočet PTT.

211 Z povahy, cieľov a dočasného charakteru paušálneho odvodu teda vyplýva, že tento odvod každý rok, počas ktorého bol uložený France Télécom, nahrádzal všetky odvody, ktoré by za normálnych podmienok bola France Télécom povinná platiť počas príslušného roka. Všetky tieto odvody teda zahŕňali všetky priame dane, ktorých platiteľmi sú za normálnych podmienok podniky — teda najmä, ale nielen živnostenskú daň, ako aj daň z príjmov a pozemkové dane.

212 Paušálny odvod z dôvodu svojej ročnej splatnosti a dočasného charakteru naopak nemal za následok nahradenie daní, ktorým sa France Télécom prípadne vyhla počas nasledujúcich rokov. Zrušenie paušálneho odvodu od roku 1994 totiž vyplýva z toho, že podľa odhadov potvrdených zákonodarcom, malo podriadenie France Télécom všeobecným daniam a v prípade živnostenskej dane osobitnému daňovému režimu

zabezpečiť štátu zdroje porovnateľné so zdrojmi vytváranými až do roku 1990 dodatkovým rozpočtom PTT, ktoré mal v rokoch 1991 až 1993 za cieľ garantovať paušálny odvod.

213 Paušálny odvod teda nemožno považovať za zaťaženie vnútorne späté so zavedením osobitného daňového režimu, ale skôr za osobitné zdanenie France Télécom zavedené pre roky pred rokom 1994. Komisia preto nemohla zohľadniť kompenzáciu, ktorú požadovali žalobkyne, a správne vykonala analýzu dôsledkov podriadenia France Télécom osobitnému daňovému systému za každý rok.

214 Totiž aj keby, ako to tvrdí Francúzska republika, mal paušálny odvod vo francúzskom práve výlučne daňovú povahu, treba pripomenúť, že tento odvod v rokoch 1991 až 1993 nahrádzal všetky platby v prospech štátu na ťarchu France Télécom a nie iba živnostenskú daň. Také zmiernenie zaťaženia ako je osobitný daňový režim — ktorý v rokoch 1994 až 2002 podriadil France Télécom platbám živnostenskej dane, ktoré boli nižšie ako tie, ktoré by boli požadované od podniku podľa všeobecného práva — však nemôže byť kompenzované uložením odlišného špecifického zaťaženia — teda v tomto prípade platbou, ktorá nahrádza iné dane ako živnostenskú daň a prípadne aj výplatu dividend (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. decembra 2005, Taliansko/Komisia, už citovaný v bode 196 vyššie, bod 34).

215 Navyše, samotná okolnosť, že paušálny odvod a osobitný daňový režim boli oba zavedené zákonom č. 90-568 neumožňuje preukázať, že podriadenie France Télécom paušálnemu odvodu bolo vnútorne späté so zavedením osobitného daňového režimu. Skutočnosť, že paušálny odvod a osobitný daňový režim boli zavedené tým istým legislatívnym aktom, ako to bolo pripomenuté v bode 201 vyššie, totiž nestačí na preukázanie toho, že zavedenie osobitného daňového režimu po roku 1994 spôsobovalo nevyhnutné zavedenie paušálneho odvodu v rokoch 1991 až 1993 alebo že zavedenie paušálneho odvodu počas rokov 1991 až 1993 so sebou prinášalo zavedenie osobitného daňového režimu po roku 1994.

216 Okrem toho so zreteľom na podmienky určenia sumy paušálneho odvodu, ktorý sa každý rok rovnal zdrojom až dovtedy každoročne vytváraným dodatkovým rozpočtom PTT, sa Francúzskej republike nepodarilo preukázať ani to, že podmienky zdanenia v období rokov 1991 až 1993 boli zavedené v očakávaní nižšieho zdanenia počas ďalšieho obdobia. Naopak skutočnosť, že pôvodne nebolo stanovené žiadne časové obmedzenie uplatňovania osobitného daňového režimu, umožňuje predpokladať, že členský štát považoval úroveň daňových zdrojov vytváraných osobitným daňovým režimom za dostatočnú a sama osebe je v rozpore s logikou, podľa ktorej mal paušálny odvod nahrádzať nedostatočné zdanenie po roku 1994.

217 Takéto tvrdenie je okrem toho aj v rozpore s tvrdením žalobkýň, že cieľom osobitného daňového režimu nebolo podriadiť France Télécom daňovému systému menej prísnemu ako všeobecné právo. V každom prípade treba v tomto ohľade pripomenúť, že štátna pomoc nie je vymedzená svojimi príčinami alebo cieľmi, ale je definovaná vzhľadom na svoje účinky (pozri rozsudok Španielsko/Komisia, už citovaný v bode 198 vyššie, bod 46 a citovanú judikatúru).

218 Z toho vyplýva, že Komisia správne odmietla vykonať kompenzáciu medzi sumami paušálneho odvodu, ktoré France Télécom zaplatila v rokoch 1991 až 1993 na jednej strane a daňovým rozdielom prípadne vyplývajúcim z osobitného daňového režimu v rokoch 1994 až 2002 na strane druhej.

— O existencii daňového rozdielu

219 Z odôvodnení č. 54 až 59 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že aby Komisia preukázala, že France Télécom znášala nižšie zdanenie než akému by podliehala, keby bola platiteľom živnostenskej dane podľa všeobecného práva, vychádzala z číselných údajov, ktoré jej oznámila Francúzska republika počas správneho konania.

220 Je totiž nepochybné, že najmenej trikrát počas správneho konania (pozri body 39, 43 a 51 vyššie) Francúzska republika oznámila Komisii údaje, z ktorých vyplýva, že každý rok v období rokov 1994 až 2002 bola France Télécom príjemcom daňového rozdielu. Komisia nemohla určiť presnú výšku spornej pomoci z dôvodu rozdielnosti údajov poskytnutých členským štátom, ale v odôvodnení č. 59 napadnutého rozhodnutia uviedla, že táto suma by sa mala nachádzať v rozpätí, ktorého minimálna a maximálna výška predstavujú jednoduché zopakovanie údajov oznámených francúzskych orgánmi (pozri rovnako v tomto zmysle rozsudok Komisia/Francúzsko, už citovaný v bode 88 vyššie, body 31 až 35).

221 Je pravda, že počas správneho konania francúzske orgány trvali na približnosti odhadu z 15. mája 2003 a odhadu z 5. júla 2004. Napriek tomu však tak počas správneho konania, ako aj v svojich písomných podaniach na Súde prvého stupňa vychádzali z týchto údajov, aby sa pokúsili preukázať, že France Télécom počas obdobia rokov 1991 — 2002 zohľadňovaného celkovo podliehala prísnejšiemu daňovému systému ako je ten, ktorý by vyplýval zo všeobecného práva.

222 Francúzske orgány tak v reakcii na rozhodnutie o začatí konania uviedli vo svojom liste z 15. mája 2003 (pozri bod 39 vyššie) toto:

„Táto analýza, ktorá je s výhradou preskúmania spisov Komisie a pripomienok tretích osôb definitívna, potvrdzuje, že France Télécom nebola v dôsledku daňového režimu, ktorý sa na ňu uplatňoval v období medzi rokmi 1991 a 2002, príjemcom výhody, ktorá môže predstavovať štátnu pomoc.

France Télécom totiž ani zďaleka nebola v dôsledku osobitného daňového režimu, ktorému podliehala príjemcom štátnej pomoci, ale naopak zaplatila značnú nadbytočnú sumu zdanenia viac ako 1,4 miliardy eur bez aktualizácie.“

223 Treba teda uviesť, že pokiaľ ide o existenciu daňového rozdielu, ktorého príjemcom bola France Télécom v rokoch 1994 až 2002, informácie oznámené Komisii boli počas správneho konania prezentované ako približné, ale nie ako sporné.

224 Za týchto okolností France Télécom na pojednávaní zbytočne tvrdila, že údaje, ktoré Komisia použila v napadnutom rozhodnutí, vyplývali zo zovšeobecnení a nijako nesúviseli so skutočnosťou. Zákonnosť rozhodnutia v oblasti štátnej pomoci sa totiž posudzuje v závislosti od informácií, ktoré mohla mať Komisia k dispozícii v okamihu, keď toto rozhodnutie prijala (pozri rozsudok Súdneho dvora z 15. apríla 2008, Nuova Agricast, C-390/06, Zb. s. I-2577, bod 54 a citovanú judikatúru).

225 Komisia preto dôvodne skonštatovala, že každý rok v rokoch 1994 až 2002 bola France Télécom príjemcom selektívnej výhody predstavovanej daňovým rozdielom v jej prospech.

O odôvodnení koherenciou daňového systému

226 France Télécom tvrdí, že daňový rozdiel, ktorého bola príjemcom, je odôvodnený všeobecnou štruktúrou daňového systému a preto nepredstavuje štátnu pomoc.

227 Článok 87 ods. 1 ES zakazuje pomoc, ktorá zvýhodňuje určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru, t. j. selektívnu pomoc (rozsudok z 15. decembra 2005, Taliansko/Komisia, už citovaný v bode 196 vyššie, bod 94; pozri rovnako v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 8. novembra 2001, Adria-Wien Pipeline a Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke, C-143/99, Zb. s. I-8365, bod 34).

228 Na účely uplatnenia článku 87 ods. 1 ES treba určiť, či v rámci daného právneho režimu môže štátne opatrenie zvýhodňovať určitých podnikateľov alebo výrobu v porovnaní s inými podnikateľmi, ktorí sú v porovnateľnej skutkovej a právnej situácii vzhľadom na cieľ sledovaný dotknutým opatrením (pozri rozsudok Adria-Wien Pipeline a Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke, už citovaný v bode 228 vyššie, bod 41 a citovanú judikatúru).

229 Podľa ustálenej judikatúry sa však pojem štátna pomoc nevzťahuje na štátne opatrenia zavádzajúce rozlišovanie medzi podnikmi, ktoré sú v dôsledku toho a *priori* selektívne, pokiaľ toto rozlišovanie vyplýva z povahy alebo zo štruktúry systému zaťaženia, ktorého súčasťou sú tieto opatrenia (rozsudok Súdneho dvora zo 6. septembra 2006, Portugalsko/Komisia, C-88/03, Zb. s. I-7115, bod 52; pozri rovnako v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 2. júla 1974, Taliansko/Komisia, už citovaný v bode 66 vyššie, bod 33, a z 15. decembra 2005, Unicredito Italiano, C-148/04, Zb. s. I-11137, bod 51).

230 Odôvodnenie založené na povahe alebo všeobecnej štruktúre daňového systému odkazuje na koherenciu daňového opatrenia s vnútornou logikou daňového systému, ktorého je súčasťou (pozri rozsudok Diputación Foral de Álava/Komisia, už citovaný v bode 155 vyššie, bod 59 a citovanú judikatúru).

231 V tomto prípade a *priori* selektívna povaha spornej pomoci nevzbudzuje žiadnu pochybnosť, pretože zo zákona č. 90-568 vyplýva, že osobitný daňový režim sa uplatňoval na France Télécom a na jeden ďalší podnik. Je totiž nepochybné, že osobitný daňový režim predstavuje odchylný daňový režim v porovnaní s pravidlami, ktoré sa uplatňovali v oblasti živnostenskej dane na všetky podniky, ktoré boli v skutkovej a právnej situácii porovnateľnej so situáciou France Télécom vzhľadom na ciele sledované touto daňou, stanovenou podľa schopnosti daňovníkov platiť dane, posudzovanej podľa ekonomických kritérií v závislosti od objemu činností, ktoré vykonávajú na území územných celkov, kde majú prevádzkarne (pozri body 16 až 24 vyššie).

232 Pokiaľ ide o otázku, či je osobitný daňový režim odôvodnený povahou a štruktúrou daňového systému, treba na úvod poznamenať, že takéto tvrdenie Francúzska republika neuvádzala ani počas správneho konania, ani v rámci prejednávanej žaloby. Ako však správne upozornila Komisia, dôkazné bremeno existencie takéhoto odôvodnenia nesie v zásade členský štát. Z toho vyplýva, že France Télécom sa v rámci prejednávanej žaloby nemôže na podporu svojej argumentácie odvolávať na skutkové okolnosti, o ktorých Komisia nemala vedomosť v čase, keď prijala napadnuté rozhodnutie (pozri v tomto zmysle rozsudok Nuova Agricast, už citovaný v bode 225 vyššie, bod 54 a citovanú judikatúru).

233 France Télécom uvádza dve odôvodnenia, aby obhájila, že osobitný daňový režim je odôvodnený vnútornou logikou daňového systému, ktorý sa uplatňuje na podniky vykonávajúce svoje činnosti vo Francúzsku.

234 Na jednej strane bolo cieľom osobitného daňového režimu zabrániť tomu, aby bol výnos živnostenskej dane, ktorú platila France Télécom, „prevedený“ zo štátu na územné celky.

235 V tejto súvislosti France Télécom nijako nepreukázala, že nebolo možné, aby štát stanovil, že od roku 1994 bude živnostenská daň uložená podniku stanovená podľa všeobecných podmienok, a potom určená štátnemu rozpočtu a nie rozpočtu každého územného celku, v ktorom podnik mal prevádzkareň.

236 Preto aj keby cieľ určiť v prospech štátu živnostenskú daň, ktorú mala platiť France Télécom, mohol odôvodniť odchylné opatrenia, ktoré sa uplatňovali na tento podnik, a napriek tomu, že živnostenská daň je daňou, ktorej výnos je určený územným celkom, treba uviesť, že žalobkyňa nepreukázala, že rovnaký cieľ nebolo možné dosiahnuť opatreniami, ktoré by jej nepriznávali žiadnu výhodu.

237 France Télécom preto v každom prípade nemôže dôvodne tvrdiť, že selektívna výhoda, ktorej príjemcom bola, je nevyhnutným dôsledkom toho, že výnos živnostenskej dane, ktorú jej uložil osobitný daňový režim, bol určený štátnemu rozpočtu.

238 Na druhej strane bol tento odchylný režim podľa France Télécom vynútený ťažkosťami so zavedením obecného zdanenia od roku 1991 hlavne z dôvodu neexistencie účtovníctva prispôsobeného rozdeleniu základov živnostenskej dane.

239 Treba však poznamenať, že osobitný daňový režim nadobudol účinnosť v roku 1994, teda počas štvrtého roka po transformácii správy PTT na podnik. Aj keď teda France Télécom uviedla, že v roku 1990 neboli údaje prírastkového účtovníctva potrebné na stanovenie živnostenskej dane za každú prevádzkareň okamžite k dispozícii, napriek tomu neposkytla žiadne odôvodnenie spôsobilé preukázať, že rozdelenie základov živnostenskej dane za každú obec, ktoré napokon vykonala na účely dane stanovenej za rok 2003, nemohlo byť vykonávané od začiatku 90-tych rokov. Údaje relevantné pre daň stanovenú za rok 1994 boli totiž údaje, ktoré sa týkali roku 1992, ktorý bol referenčným obdobím pre túto daň (pozri bod 21 vyššie).

240 Žiadne z tvrdení France Télécom preto nie je spôsobilé preukázať, že odchylný daňový režim, ktorý sa uplatňoval a poskytoval tomuto podniku výhodu, bol odôvodnený povahou a štruktúrou daňového systému.

241 Z uvedeného vyplýva, že žiadne z tvrdení žalobkýň nemôže uspieť a že prvý dôvod Francúzskej republiky, ako aj druhý dôvod France Télécom, treba zamietnuť.

6. *O uplatnení zásady ochrany legitímnej dôvery*

Tvrdenia účastníkov konania

242 Francúzska republika vo svojom štvrtom dôvode uvádzanom subsidiárne a France Télécom v prvej časti svojho štvrtého dôvodu pripomínajú, že podľa článku 14 nariadenia č. 659/1999 nemôže Komisia vyžadovať vymáhanie pomoci, ak by tým konala v rozpore so všeobecnou zásadou Spoločenstva a že zásada ochrany legitímnej dôvery, ako aj zásada právnej istoty, sú súčasťou všeobecných zásad práva Spoločenstva. Vo svojej správe K(2004) 434 z 9. februára 2004 o uplatňovaní pravidiel v oblasti štátnej pomoci na opatrenia týkajúce sa priameho zdaňovania podnikov Komisia napokon pripustila, že zásada ochrany legitímnej dôvery môže predstavovať prekážku rozhodnutia o vymáhaní vo výnimočných prípadoch, najmä keď bol v minulosti analogický režim posúdený tak, že nepatrí do pôsobnosti článku 87 ods. 1 ES alebo bol vyhlásený za zlučiteľný so spoločným trhom.

243 Pokiaľ ide o pôsobnosť tejto zásady, France Télécom tvrdí, že z ustálenej judikatúry Súdneho dvora a Súdu prvého stupňa vyplýva, že možnosť odvolávať sa na zásadu ochrany legitímnej dôvery má každý hospodársky subjekt, u ktorého inštitúcia vyvolala dôvodné očakávania [rozsudok Súdneho dvora z 11. marca 1987, Van den Bergh en Jurgens a Van Dijk Food Products (Lopik)/Komisia, 265/85, Zb. s. 1155, bod 44].

244 France Télécom uznáva, že podniky, ktoré sú príjemcami pomoci, môžu mať v zásade legitímnu dôveru v legálnosť pomoci len vtedy, ak im bola pomoc poskytnutá v súlade s postupom stanoveným v článku 88 ES, a že obozretný podnikateľ musí byť za normálnych okolností schopný ubezpečiť sa, či bol tento postup dodržaný. Judikatúra však nevylučuje možnosť príjemcu pomoci odvolávať sa na mimoriadne okolnosti, ktoré u neho mohli vzbudiť legitímnu dôveru v legálnosť pomoci (rozsudok Súdneho dvora z 20. septembra 1990, Komisia/Nemecko, C-5/89, Zb. s. I-3437, bod 16) a Komisia túto možnosť uznáva vo svojich rozhodnutiach [odôvodnenie č. 80

rozhodnutia Komisie 2004/76/ES z 13. mája 2003 o schéme štátnej pomoci, ktorú vykonalo Francúzsko v prospech ústredí a logistických centier [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 23, 2004, s. 1)].

245 V tomto prípade si France Télécom myslí, že existujú mimoriadne okolnosti, ktoré u nej mohli vzbudiť legitímnu dôveru v to, že osobitný daňový režim nepredstavuje výhodu, ktorú možno kvalifikovať ako štátnu pomoc.

246 Francúzska republika a France Télécom pripomínajú, že daňový režim, ktorý Komisia preskúmala v tomto prípade, je režim zavedený článkami 18 až 21 zákona č. 90-568, ako to vyplýva z odsekov 28, 32 a 61 rozhodnutia o začatí konania a z odôvodnení č. 17 a 21 napadnutého rozhodnutia.

247 Článok 21 zákona č. 90-568 však už služby Komisie preskúmali po sťažnosti podanej 4. mája 1990, ktorá sa týkala osobitných pravidiel zdanenia La Poste živnostenskou daňou. Rozhodnutím z 8. februára 1995 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES C 262, 1995, s. 11, ďalej len „rozhodnutie týkajúce sa La Poste“) Komisia uznala, že daňová výhoda, ktorú v prospech La Poste zaviedol článok 21 zákona č. 90-568, nepredstavuje pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES. Toto rozhodnutie potvrdil Súd prvého stupňa v rozsudku z 27. februára 1997, FFSA a i./Komisia (T-106/95, Zb. s. II-229). Pri preskúmavaní tohto ustanovenia sa Komisia nevyhnutne oboznámila s pravidlami týkajúcimi sa režimu živnostenskej dane, ktoré sa uplatňovali na France Télécom. Ak teda mala pochybnosť o tom, či tento režim predstavuje pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES, mala na základe svojej povinnosti náležitej starostlivosti začať konanie podľa článku 88 ods. 3 ES. Ak takéto konanie nezačala, mohli France Télécom a francúzske orgány vzhľadom na mimoriadne okolnosti tohto druhu dôvodne prechovávať legitímnu dôveru v zlučiteľnosť režimu živnostenskej dane vyplývajúceho zo zákona č. 90-568 s článkom 87 ods. 1 ES.

248 Francúzska republika a France Télécom uvádzajú štyri dodatočné tvrdenia na podporu ich názoru, že zásada ochrany legitímnej dôvery bráni v tomto prípade vymáhaniu štátnej pomoci zistenej Komisiou.

249 Po prvé, okolnosti tohto druhu sú podobné okolnostiam vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok Súdu prvého stupňa z 1. júla 2004, Salzgitter/Komisia (T-308/00, Zb. s. II-1933).

250 Po druhé, presvedčenie francúzskych orgánov a France Télécom bolo o to silnejšie, že cieľom osobitného daňového režimu nebolo poskytnúť France Télécom ani najmenšiu výhodu, ale iba zabezpečiť, aby malo postupné podriadenie France Télécom všeobecným daňovým pravidlám neutrálny účinok na štátny rozpočet. Na rozdiel od daňovej pomoci, ktorú obvykle predstavujú oslobodenia alebo zníženia sadzby dane, nejde v tomto prípade o nič také. Naopak až do roku 1999 boli France Télécom a francúzske orgány presvedčení, že osobitný daňový režim mal v porovnaní so všeobecným právom za následok nadmerné zdanenie. France Télécom tak nemohla tušiť, že osobitný daňový režim môže predstavovať štátnu pomoc.

251 Po tretie, v rozhodnutí 2006/621/ES z 2. augusta 2004 o štátnej podpore, ktorú Francúzsko poskytlo spoločnosti France Télécom (Ú. v. EÚ L 257, 2006, s. 11) sa Komisia domnievala, že „FT sa mohla oprávnene domnievať, že správanie [Francúzskej republiky] nie je štátnou pomocou“ a že „nariadenie vrátenia pomoci [by] bolo v rozpore so všeobecnými princípmi práva spoločenstva“ (odôvodnenie č. 264). V tomto prípade si však France Télécom nebola vedomá toho, že bola príjemcom výhody skôr, ako francúzske orgány vyhotovili prvé simulácie. Až dovtedy, teda najmenej do roku 2000, sa France Télécom skôr domnievala, že osobitné podmienky jej zdanenia živnostenskou daňou pre ňu vytvárajú konkurenčnú nevýhodu v jej vzťahoch s miestnymi celkami. Napokon požadovala zosúladenie svojho osobitného daňového režimu so všeobecným právom.

252 Po štvrté, Komisia nemala v čase prijatia napadnutého rozhodnutia dostatočne ustálenú rozhodovaciu prax a žiadny daňový režim porovnateľný s opatreniami dotknutými v tomto prípade nebol považovaný za štátnu pomoc.

253 Vo svojej replike Francúzska republika popiera tvrdenie Komisie, podľa ktorého sa nemôže odvolávať na zásadu ochrany legitímnej dôvery v prípade, keď sporný režim neoznámila. Možnosť odvolávať sa na túto zásadu má tak príjemca pomoci, ako aj členský štát, ktorý túto pomoc poskytol. Pôsobnosť judikatúry uvádzanej Komisiou sa obmedzuje na konania o žalobách o nesplnení povinnosti a táto judikatúra nebráni tomu, aby sa členský štát odvolával na dodržanie tejto zásady vo vzťahu k príjemcovi pomoci v rámci konania o žalobe o neplatnosť.

254 Komisia v prvom rade tvrdí, že členský štát sa nemôže odvolávať na zásadu ochrany legitímnej dôvery ani pokiaľ ide o neho, ani pokiaľ ide o príjemcu pomoci v prípade, keď novú pomoc neoznámil Komisii. V dôsledku toho, keďže Francúzska republika neoznámila sporné opatrenia, zásada ochrany legitímnej dôvery nemôže brániť povinnosti vymáhať protiprávne poskytnutú pomoc (rozsudky Súdneho dvora Komisia/Nemecko, už citovaný v bode 245 vyššie, body 14 a 17, a z 11. novembra 2004, Demesa a Territorio Histórico de Álava/Komisia, C-183/02 P a C-187/02 P, Zb. s. I-10609, bod 44; rozsudky Súdu prvého stupňa z 15. septembra 1998, BFM a EFIM/Komisia, T-126/96 a T-127/96, Zb. s. II-3437, bod 69, a z 10. apríla 2003, Scott/Komisia, T-366/00, Zb. s. II-1763, bod 61).

255 Komisia v druhom rade tvrdí, že v rozhodnutí týkajúcom sa La Poste ani nepreskúmala, ani nezaujala stanovisko k ustanoveniam zákona č. 90-568 týkajúcim sa režimu živnostenskej dane, ktorý sa uplatňoval na France Télécom. Keďže jej však tieto ustanovenia neboli oznámené, mlčanie Komisie nemožno vykladať ako súhlas (rozsudky Demesa a Territorio Histórico de Álava/Komisia, už citovaný v bode 254 vyššie, bod 52).

256 V každom prípade sa Komisia domnieva, že keďže Súd prvého stupňa v rozsudku FFSA a i./Komisia, už citovanom v bode 248 vyššie, rozhodol, že ustanovenia zákona č. 90-568 týkajúce sa La Poste predstavujú pomoc zlučiteľnú so spoločným trhom, Francúzska republika si nemohla legitímne vytvoriť dôveru v to, že ustanovenia, ktoré sa uplatňovali na France Télécom, nie sú pomocou. Za týchto okolností mali francúzske orgány sporné ustanovenia oznámiť (rozsudok Demesa a Territorio Histórico de Álava/Komisia, už citovaný v bode 254 vyššie, body 48 až 50).

257 Komisia v treťom rade tvrdí, že odkaz na rozhodnutie 2006/621 je irelevantný, keďže okolnosti prejednávanej veci a okolnosti veci, v ktorej bolo vydané toto rozhodnutie, sú odlišné.

258 Komisia v štvrtom rade tvrdí, že prijatím napadnutého rozhodnutia nezmenila politiku voči pomoci daňovej povahy, ale na konkrétnu situáciu uplatnila objektívne pravidlá stanovené v článku 87 ods. 1 ES.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

259 Podľa ustálenej judikatúry má možnosť odvolávať sa na zásadu ochrany legitímnej dôvery každý jednotlivec, u ktorého inštitúcia vyvolala dôvodné očakávania tým, že mu poskytla presné uistenia, a to aj keď neexistuje príslušná úprava [pozri rozsudok Van den Bergh en Jurgens a Van Dijk Food Products (Lopik)/Komisia, už citovaný v bode 243 vyššie, bod 44, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. júla 1998, Mellett/Súdny dvor, T-66/96 a T-221/97, Zb. VS. I-A-449 a II-1305, bod 104 a citovanú judikatúru].

260 Takéto uistenia predstavujú bez ohľadu na formu oznámenia informácie, ktoré sú presné, zhodujúce sa, neviažu sa na splnenie žiadnej podmienky a ktoré pochádzajú

z oprávnených a dôveryhodných zdrojov. Naopak, nikto sa nemôže odvolávať na porušenie tejto zásady, pokiaľ neexistujú presné uistenia, ktoré mu poskytol správny orgán (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. februára 2006, TEA-CEGOS a i./Komisia, T-376/05 a T-383/05, Zb. s. II-205, bod 88 a citovanú judikatúru).

261 Z tejto zásady, ktorá sa uplatňuje obzvlášť v oblasti kontroly štátnej pomoci podľa článku 14 nariadenia č. 659/1999 vyplýva, že na ochranu legitímnej dôvery príjemcu pomoci sa možno odvolávať (rozsudok Komisia/Nemecko, už citovaný v bode 245 vyššie, bod 16) pod podmienkou, že tento príjemca má k dispozícii dostatočne presné uistenia vyplývajúce z pozitívneho konania Komisie, ktoré mu umožňujú domnievať sa, že opatrenie nepredstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES. Naproti tomu v prípade, ak Komisia nezaujme výslovné stanovisko k opatreniu, ktoré jej bolo oznámené, nemôže mlčanie inštitúcie brániť na základe zásady ochrany legitímnej dôvery podniku, ktorý je príjemcom štátnej pomoci, jej vymáhaniu (pozri v tomto zmysle rozsudok Demesa a Territorio Histórico de Álava/Komisia, už citovaný v bode 254 vyššie, bod 44).

262 So zreteľom na kogentnú povahu kontroly štátnej pomoci, ktorú vykonáva Komisia podľa článku 88 ES, však môžu mať príjemcovia pomoci legitímnu dôveru v jej legálnosť v zásade len vtedy, ak im bola poskytnutá v súlade s postupom stanoveným v tomto článku. Obozretný hospodársky subjekt totiž musí byť za normálnych okolností schopný ubezpečiť sa, či bol tento postup dodržaný. Preto sa ani členský štát, ktorého orgány poskytli pomoc v rozpore s pravidlami stanovenými v článku 88 ES, nemôže odvolávať na legitímnu dôveru príjemcov, aby sa vyhol povinnosti prijať opatrenia potrebné na účely vykonania rozhodnutia Komisie, ktoré mu nariaďuje vymáhanie pomoci (pozri rozsudky Súdneho dvora Komisia/Nemecko, už citovaný v bode 245 vyššie, body 14 a 17, a z 19. júna 2008, Komisia/Nemecko, C-39/06, neuverejnený v Zbierke, bod 24 a citovanú judikatúru).

263 Je pravda, že nemožno vylúčiť možnosť príjemcu protiprávnej pomoci odvolávať sa na mimoriadne okolnosti, ktoré legitímne mohli vyvolať jeho dôveru v legálnosť tejto pomoci a z tohto dôvodu namietať proti jej vymáhaniu [pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa BFM a EFIM/Komisia, už citovaný v bode 255 vyššie, bod 70,

a z 5. augusta 2003, P & O European Ferries (Vizcaya) a Diputación Foral de Vizcaya/Komisia, T-116/01 a T-118/01, Zb. s. II-2957, body 201 a 204].

264 V tomto prípade je nepochybné, že sporná pomoc nebola oznámená, pretože ju Komisia preskúmala až po sťažnosti podanej po tom, čo už bola poskytnutá prvá časť pomoci, teda daňový rozdiel, ktorého príjemcom bola France Télécom v roku 1994. Treba teda dospieť k záveru, že v zásade sa ani Francúzska republika, ani France Télécom nemôžu odvolávať na zásadu ochrany legitímnej dôvery príjemcu spornej pomoci, aby zmarili rozhodnutie o vymáhaní, ibaže by preukázali existenciu mimoriadnych okolností, ktoré mohli vyvolať legitímnu dôveru France Télécom v legálnosť spornej pomoci.

265 Mimoriadna okolnosť, na ktorú sa v tomto zmysle odvoláva Francúzska republika a France Télécom, spočíva v preskúmaní článku 21 zákona č. 90-568 Komisiou, po skončení ktorého Komisia v rozhodnutí týkajúcom sa La Poste dospela k záveru, že zníženie daňových základov na 85 % ich hodnoty, ktoré sa uplatňovalo na La Poste — ale nie na France Télécom — podľa článku 21 bodu I 3, nepredstavuje štátnu pomoc. Žalobkyne pripomínajú, že osobitný daňový režim bol zavedený tým istým článkom a že sa rovnako uplatňoval na La Poste. Komisia sa však pri svojom preskúmaní nedomnievala, že tento režim predstavuje štátnu pomoc.

266 Po prvé, v tejto súvislosti treba uviesť, že podľa samotného svedectva žalobkýň Komisia nijako nezaujala stanovisko k osobitnému daňovému režimu. Možnosť odvolávať sa na zásadu ochrany legitímnej dôvery však predpokladá, že príjemca sa môže spoliehať na presné uistenia správneho orgánu (pozri bod 261 vyššie).

267 Po druhé, zo samotného znenia rozhodnutia týkajúceho sa La Poste vyplýva, že ostatné ustanovenia článku 21 zákona č. 90-568, najmä ustanovenia týkajúce sa živnostenskej

dane a osobitného daňového režimu, neboli predmetom skúmania. Mlčanie Komisie vo vzťahu k osobitnému daňovému režimu v rozhodnutí týkajúcom sa La Poste teda nemohlo postačovať na to, aby si La Poste, a tým skôr France Télécom, vytvorili legitímnu dôveru v to, že tento daňový režim nepredstavuje štátnu pomoc (pozri v tomto zmysle rozsudok Demesa a Territorio Histórico de Álava/Komisia, už citovaný v bode 254 vyššie, bod 44).

268 Po tretie, ako tvrdí Komisia vo vyjadrení k žalobe, posúdenie obsiahnuté v rozhodnutí týkajúcom sa La Poste, podľa ktorého zníženie základov, o ktoré išlo v tejto veci, nepredstavuje štátnu pomoc, nepotvrdil Súd prvého stupňa v rozsudku FFSA a i./Komisia, už citovanom v bode 248 vyššie. V bodoch 167 a 168 tohto rozsudku totiž Súd prvého stupňa usúdil, že sporné ustanovenia článku 21 zákona č. 90-568 zavádzajú štátnu pomoc, ktorá patrí do pôsobnosti článku 87 ods. 1 ES, hoci je zlučiteľná so spoločným trhom z dôvodu výnimky stanovenej v článku 86 ods. 2 ES v prospech verejných podnikov. Odvolanie proti tomuto rozsudku Súdny dvor zamietol (uznesenie z 25. marca 1998, FFSA a i./Komisia, C-174/97 P, Zb. s. I-1303). Aj keby teda rozhodnutie týkajúce sa La Poste mohlo viesť Francúzsku republiku a France Télécom k tomu, že očakávali, že opatrenia stanovené v článku 21 zákona č. 90-568 nepredstavujú štátnu pomoc, tieto očakávania sa ukázali ako neopodstatnené a preto neboli medzi tými, ktorých rešpektovanie umožňuje garantovať zásada ochrany legitímnej dôvery.

269 Po štvrté, v každom prípade treba uviesť, že v deň, keď mala byť sporná pomoc oznámená — teda predo dňom, keď sa stala splatnou platba živnostenskej dane uloženej France Télécom za rok 1994 — Komisia ešte neprijala rozhodnutie týkajúce sa La Poste.

270 V dôsledku toho treba skonštatovať, že Francúzska republika a France Télécom nepreukázali existenciu mimoriadnych okolností, ktoré by im umožňovali odvolávať sa na zásadu ochrany legitímnej dôvery.

271 Žiadne z ostatných tvrdení žalobkýň nie je spôsobilé spochybniť toto posúdenie.

272 V prvom rade totiž Francúzska republika odkazuje na správu K(2004) 434 z 9. februára 2004 o uplatňovaní pravidiel v oblasti štátnej pomoci na opatrenia týkajúce sa priameho zdaňovania podnikov. Aj za predpokladu, že žalobkyňa chce tvrdiť, že táto správa zaväzuje Komisiu, stačí uviesť, že táto správa predovšetkým uvádza, že „povolenie časti schémy ani v najmenšom neprejudikuje súlad ostatných aspektov tej istej schémy s pravidlami Zmluvy“. Samotné znenie tejto správy tak vylučuje, že zo schválenia opatrenia zavedeného článkom 21 bodom I 3 zákona č. 90-568 možno vyvodiť argument pre záver o povolení opatrení, ktoré boli zavedené všetkými ostatnými ustanoveniami toho istého článku.

273 V druhom rade nemožno súhlasiť ani s tvrdením Francúzskej republiky, podľa ktorého sú okolnosti tejto veci podobné okolnostiam vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok Salzgitter/Komisia, už citovaný v bode 250 vyššie. V tejto veci totiž Súd prvého stupňa rozhodol, že okolnosť, že príjemca pomoci sa nemôže odvolávať na zásadu ochrany legitímnej dôvery z dôvodu neoznámenia pomoci, ho nezbavovala možnosti odvolávať sa na porušenie zásady právnej istoty.

274 Vec, v ktorej bol vyhlásený rozsudok Salzgitter/Komisia, už citovaný v bode 250 vyššie, sa však vyznačovala osobitnými okolnosťami, medzi inými aj vydaním rozhodnutia nevzniesť námietky proti ustanoveniu, na základe ktorého bola poskytnutá sporná pomoc, čiastočným a implicitným späťvzatím tohto rozhodnutia, zmenou analýzy Komisie, neistotou pokiaľ ide o otázku, či nové uplatnenia sporného ustanovenia mali byť oznámené, dlhodobou nečinnosťou Komisie, ako aj existenciou spornej pomoci, o ktorej Komisia dobre vedela.

275 Na porovnanie treba uviesť, že v prejednávaných veciach ustanovenia zákona č. 90-568, na ktorých sa zakladal osobitný daňový režim, neboli oznámené Komisii a preto nemohli byť predmetom rozhodnutia o nevznesení námietok.

276 V tejto súvislosti a v treťom rade nemožno uznať tvrdenie žalobkýň, podľa ktorého Francúzska republika bola oprávnená neoznámiť osobitný daňový režim, keďže nebolo zjavné, že zámerom francúzskeho zákonodarcu bolo poskytnúť France Télécom štátnu pomoc. Na jednej strane totiž zámer členského štátu nemá vplyv na existenciu štátnej pomoci (pozri bod 198 vyššie). Na druhej strane je oznámenie opatrenia, ktoré môže podniku prinášať výhodu, prostriedkom stanoveným Zmluvou, ktorý umožňuje členským štátom uistiť sa, že neposkytujú podnikom protiprávnu štátnu pomoc, a podnikom uistiť sa, že nie sú príjemcami takejto pomoci. Keďže však osobitný daňový režim predstavoval spôsob zdanenia živnostenskou daňou odchyľujúci sa od všeobecného práva a týkajúci sa dvoch podnikov, nebolo možné a *priori* vylúčiť, že ide o štátnu pomoc. Napriek tomu je nepochybné, že osobitný daňový režim nebol oznámený Komisii. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že za neexistencie mimoriadnych okolností v prípade, ak je pomoc vykonaná bez predchádzajúceho oznámenia Komisii, a teda je protiprávna podľa článku 88 ods. 3 ES, príjemca pomoci nemôže mať legitímnu dôveru v legálnosť jej poskytnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok Demesa a Territorio Histórico de Álava/Komisia, už citovaný v bode 254 vyššie, bod 45).

277 V štvrtom rade, ako tvrdí Komisia, podmienky za ktorých sa môže priznať ochrana legitímnej dôvery, sú špecifické pre každú vec. Okolnosť, že Komisia uznala, že France Télécom sa mohol odvolávať na túto zásadu vo veci, v ktorej bolo vydané rozhodnutie 2006/621, je tak sama osebe irelevantná pre otázku, či podnik môže využiť túto ochranu v tomto prípade.

278 Napokon v piatom rade, aj tvrdenie Francúzskej republiky, že Komisia nemala ustálenú rozhodovaciu prax v tejto oblasti, treba odmietnuť. Neexistencia takejto praxe, aj keby bola preukázaná, totiž nie je spôsobilá podložiť názor, podľa ktorého mohli žalobkyne legitímne očakávať, že osobitný daňový režim nezavádza štátnu pomoc.

279 Z uvedeného vyplýva, že tvrdeniam žalobkýň nemožno vyhovieť a v dôsledku toho treba zamietnuť štvrtý dôvod uplatnený Francúzskou republikou, ako aj prvú časť štvrtého dôvodu uplatneného France Télécom.

7. *O možnosti nariadiť vymáhanie pomoci neurčenej výšky a o dodržaní zásady právnej istoty*

Tvrdenia účastníkov konania

280 France Télécom v druhej časti svojho štvrtého dôvodu tvrdí, že možnosť určiť presne výšku pomoci nezlučiteľnej so spoločným trhom je podmienkou jej vymáhania a domnieva sa, že hypotetický charakter sumy, ktorá sa má vymáhať, odporuje zásade právnej istoty.

281 France Télécom uvádza, že zásada právnej istoty nemôže byť obmedzená na podmienky vyžadované pre vznik legitímnej dôvery u príjemcu pomoci (rozsudok Salzgitter/Komisia, už citovaný v bode 250 vyššie) a že táto zásada vyžaduje, aby každý akt správneho orgánu, ktorý vyvoláva právne účinky, bol jasný a presný, aby tak dotknutá osoba mohla jednoznačne poznať svoje práva a povinnosti a prijať v dôsledku toho zodpovedajúce opatrenia (rozsudok Súdneho dvora z 1. októbra 1998, Langnese-Iglo/Komisia, C-279/95 P, Zb. s. I-5609, bod 78). V súlade s touto zásadou bola Komisia povinná poskytnúť Francúzskej republike informácie umožňujúce bez neprimeranej ťažkosti určiť výšku pomoci, ktorú treba vymáhať a najmä stanoviť kritérium umožňujúce zmerať rozsah protisúťažných výhod, ktorých príjemcom bola France Télécom (rozsudky Súdneho dvora z 12. júla 1973, Komisia/Nemecko, 70/72, Zb. s. 813; z 13. júla 1988, Francúzsko/Komisia, 102/87, Zb. s. 4067, bod 33, a z 12. októbra 2000, Španielsko, C-480/98, Zb. s. I-8717, bod 25).

282 Komisia sa však obmedzila na stanovenie orientačného rozpätia bez toho, aby upresnila kritériá potrebné na výpočet výšky pomoci, ktorá sa má vymáhať. Napadnuté rozhodnutie preto nemožno považovať za rozhodnutie, ktoré spôsobuje jasné a presné právne účinky, čo porušuje zásadu právnej istoty.

283 V skutočnosti sa ukazuje nemožné vypočítať presne výšku rozdielu medzi platbami živnostenskej dane uloženými France Télécom pred rokom 2003 a výškou daní, ktorú by mala France Télécom zaplatiť, ak by bola zdaňovaná podľa všeobecných podmienok.

284 France Télécom totiž nemá k dispozícii analytické účtovníctvo umožňujúce rozdeliť daňové základy pre každú obec, pričom prvé dostupné údaje sa týkajú roka 2001, ktorý v súlade s článkom 1467 A všeobecného daňového zákonníka predstavuje referenčné obdobie pre stanovenie dane za rok 2003 (pozri bod 21 vyššie). France Télécom má približne 19 000 zariadení, u ktorých dochádzalo medzi rokmi 1991 a 2000 k významným zmenám, čo znemožňuje akékoľvek reálne rozdelenie daňových základov pre roky pred rokom 2001.

285 Nemožnosť rozdeliť daňové základy na účely výpočtu výšky dane, ktorú by France Télécom musela platiť za normálnych okolností, má okrem toho za následok, že je rovnako nemožné určiť skutočné miestne sadzby, ktoré navyše už nie sú k dispozícii. Sumy oznámené Komisii v máji 2003 za roky 1994 až 1999 tak boli získané z národnej priemernej sadzby dane France Télécom vypočítanej lineárnym zovšeobecnením z váženej priemernej národnej sadzby.

286 Údaje odovzdané v júli 2004 sú spoľahlivejšie, pretože boli získané zo sumy skutočne uloženej France Télécom v súlade so všeobecným právom za rok 2003, ale pokiaľ ide o predchádzajúce roky, rovnako spočívajú na fiktívnej rekonštrukcii na základe zovšeobecnenia.

287 Za týchto okolností mohli mať údaje odovzdané Francúzskou republikou počas správneho konania iba orientačný a značne približný charakter, na ktorý bola Komisia náležite upozornená. Správny orgán to napokon zohľadnil, ako dosvedčuje zápisnica zo zasadnutia kolégia členov Komisie, počas ktorého bolo prijaté napadnuté rozhodnutie. Je tak nemožné vypočítať presnú výšku výhody, ktorej príjemcom mala byť France Télécom, na základe kritérií definovaných v napadnutom rozhodnutí. V rozhodnutiach 2003/216 a 2006/621 však Komisia z nemožnosti vypočítať výšku pomoci, ktorú zistila, vyvodila, že nie je možné nariadiť jej vymáhanie.

288 Komisia na úvod tvrdí, že podľa ustálenej judikatúry sa môže obmedziť na uloženie povinnosti vrátiť pomoc a prenechať vnútroštátnym orgánom výpočet presnej výšky pomoci, ktorá sa má vrátiť.

289 Komisia ďalej tvrdí, že neexistencia presných účtovných údajov neprekáža vymáhaniu pomoci v prípade, keď možno túto pomoc presne identifikovať. V napadnutom rozhodnutí bola sporná pomoc presne definovaná ako daňový rozdiel zodpovedajúci rozdielu medzi zdanením živnostenskou daňou, ktoré by zaťažovalo France Télécom, ak by podliehala všeobecnému právu a zdanením, ktoré skutočne tento podnik znášal v rokoch 1994 až 2002. Presné vyčíslenie spornej pomoci nemá vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, ale patrí do fázy jeho výkonu, ktorá je založená na povinnosti lojálnej spolupráce medzi Komisiou a členskými štátmi stanovenej v článku 10 ES.

290 V prvom rade je použite metódy zovšeobecnenia dostupných údajov v tejto súvislosti prípustné. Táto metóda bola napokon použitá Francúzskou republikou počas správneho konania a viedla k dvom sériám výsledkov použitým v napadnutom rozhodnutí pre stanovenia rozpätia, v ktorom sa nachádza suma, ktorú treba vymáhať.

291 Orientačný charakter týchto súm bol náležite zohľadnený kolégiom členov Komisie [PV (2004) 1667, konečné znenie, z 19. a 20. júla 2004, bod 20.1, s. 34] a v dôsledku toho bol v odôvodnení č. 59 napadnutého rozhodnutia korigendom prijatým 19. januára 2005 [K(2005) 75 v konečnom znení] a v ten istý deň oznámeným Francúzskej republike doplnený výraz „asi“.

292 V druhom rade nemožno vážne tvrdiť, že nie je možné zistiť výšku dane, ktorú by France Télécom musela znášať, ak by podliehala všeobecnému právu.

293 Po prvé, francúzske orgány sa postupne opreli o dve série údajov, predložené 15. mája 2003 a 29. januára 2004, ktoré prezentovali ako dostatočne spoľahlivé, aby sa pokúsil preukázať neexistenciu výhody pre France Télécom počas obdobia rokov 1991-2002. Až po tom, keď tieto orgány pochopili, že Komisia sa chystá odmietnuť uznať tvrdenie založené na kompenzácii medzi paušálnym odvodom uloženým France Télécom v období rokov 1991 až 1993 a daňovým rozdielom vyplývajúcim z osobitného daňového režimu za roky 1994 až 2002, Francúzska republika po prvýkrát tvrdila, že jej odhady neboli spoľahlivé.

294 Po druhé, sú neopodstatnené tvrdenia, podľa ktorých nie sú k dispozícii informácie potrebné na určenie výšky platieb živnostenskej dane, ktorá by musela byť za normálnych podmienok uložená France Télécom v rokoch 1994 až 2002.

295 Je totiž nepravdepodobné, že France Télécom nemohla poznať dostatočne presne zemepisné rozmiestnenie svojho majetku v nie príliš vzdialenom období. Sadzby dane odhlasované v sporné roky územnými celkami, na území ktorých mala France Télécom prevádzkarne, sú verejnými údajmi, ktorých strata je úplne nevysvetliteľná.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

296 Na úvod treba pripomenúť, že v odpovedi na otázky, ktoré jej položil Súd prvého stupňa, Francúzska republika uviedla, že po vyhlásení rozsudku Komisia/Francúzsko, už citovaného v bode 94 vyššie, berie späť piaty dôvod svojej žaloby, v ktorom tvrdila, že nemožnosť vypočítať presnú výšku spornej pomoci bráni vykonaniu povinnosti vymáhať ju a že pristúpila k predbežnému výkonu článku 2 napadnutého rozhodnutia. Za týchto okolností budú zohľadnené iba tvrdenia, ktoré uplatnila France Télécom.

297 Podľa ustálenej judikatúry nie je Komisia povinná uviesť v rozhodnutí, ktorým sa nariaďuje vymáhanie protiprávnej pomoci, presnú výšku pomoci, ktorá má byť vrátená. Požiadavky práva Spoločenstva v tejto oblasti sa totiž obmedzujú na to, aby jednak vymáhanie protiprávne poskytnutej pomoci viedlo k obnoveniu predchádzajúcej situácie a jednak aby toto obnovenie pôvodného stavu bolo vykonané spôsobom stanoveným vnútroštátnym právom bez toho, aby uplatnenie ustanovení tohto práva mohlo obmedziť pôsobnosť a účinnosť práva Spoločenstva (pozri rozsudok Ladbroke Racing/Komisia, už citovaný v bode 185 vyššie, bod 187 a citovanú judikatúru).

298 Stačí teda, že výpočet výšky pomoci, ktorá sa má vymáhať, možno s prihliadnutím na údaje nachádzajúce sa v rozhodnutí vykonať bez neprimeranej ťažkosti (rozsudok z 13. júla 1988, Francúzsko/Komisia, už citovaný v bode 282 vyššie, bod 33).

299 Komisia sa tak môže obmedziť na uloženie povinnosti vrátiť spornú pomoc a prenechať vnútroštátnym orgánom výpočet presnej výšky pomoci, ktorá sa má vrátiť, predovšetkým vtedy, keď tento výpočet vyžaduje zohľadnenie daňových režimov alebo režimov sociálneho zabezpečenia, ktorých podmienky sú stanovené uplatniteľnou vnútroštátnou právnou úpravou (rozsudky z 12. októbra 2000, Španielsko/Komisia, už citovaný v bode 282 vyššie, bod 26, a Ladbroke Racing/Komisia, už citovaný v bode 185 vyššie, bod 188).

300 Voľnosť priznaná Komisii v tom, že nemusí uviesť presnú výšku pomoci, ktorá sa má vymáhať, však predsa len nemôže umožniť inštitúcii, aby nerešpektovala zásadu právnej istoty, ktorá vyžaduje, aby každý akt správneho orgánu, ktorý vyvoláva právne účinky, bol jasný a presný, aby tak dotknuté osoby mohli jednoznačne poznať svoje práva a povinnosti a prijať v dôsledku toho zodpovedajúce opatrenia (rozsudok Langnese-Iglo/Komisia, už citovaný v bode 282 vyššie, bod 78).

301 V tomto prípade treba pripomenúť, že Komisia v odôvodnení č. 59 napadnutého rozhodnutia uviedla, že výška spornej pomoci sa má nachádzať medzi 798 miliónmi a 1,14 miliardou eur. Z toho vyplýva, že sumu 798 miliónov eur treba považovať za minimálnu výšku pomoci, ktorá sa má vymáhať v súlade s článkom 2 napadnutého rozhodnutia. Výrok rozhodnutia v oblasti štátnej pomoci je totiž neoddeliteľný od jeho odôvodnenia, takže v prípade potreby musí byť vykladaný s ohľadom na dôvody, ktoré viedli k jeho prijatiu. Keďže sumy predstavujúce rozpätie, v ktorom sa nachádza suma spornej pomoci, nie sú orientačné, obsahuje napadnuté rozhodnutie vhodné údaje umožňujúce Francúzskej republike, aby sama bez neprimeranej ťažkosti určila konečnú sumu pomoci, ktorá sa má vymáhať (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Francúzsko, už citovaný v bode 88 vyššie, body 31 až 40 a citovanú judikatúru).

302 Na jednej strane bola totiž v odôvodnení č. 42 napadnutého rozhodnutia sporná pomoc presne určená ako „rozdiel medzi objemom živnostenskej dane, ktorú France Télécom skutočne odvádzal, a sumou určenou na odvod podľa ustanovení všeobecných pravidiel od 1. januára 1994 do 1. januára 2003“.

303 Na druhej strane, v odôvodneniach č. 54 až 60 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla odhady, ktoré jej oznámila Francúzska republika počas správneho konania a oprela sa o tieto údaje pri stanovení výšky spornej pomoci. Pri tom Komisia oprávnene uviedla, že pri nemožnosti členského štátu a podniku vykonať presný výpočet výhody, ktorej príjemcom bola France Télécom, môžu byť také metódy približného odhadu výšky spornej pomoci, ako boli použité v tomto prípade, prípustné.

304 Keďže výpočet výšky pomoci, ktorú treba vymáhať, možno s prihliadnutím na údaje nachádzajúce sa v napadnutom rozhodnutí vykonať bez neprimeranej ťažkosti, bolo prípustné, aby Komisia v odôvodneniach č. 59 a 60 tohto rozhodnutia uviedla, že presnú výšku pomoci, ktorú treba vymáhať, určia francúzske orgány počas výkonu tohto rozhodnutia.

305 Z toho vyplýva, že France Télécom nemôže dôvodne tvrdiť, že z dôvodu nemožnosti vypočítať výšku spornej pomoci, povinnosť jej vymáhania nerešpektuje zásadu právnej istoty. V dôsledku toho treba druhú časť štvrtého dôvodu France Télécom zamietnuť.

8. *O uplatnení pravidiel premlčania*

Tvrdenia účastníkov konania

306 Vo svojom treťom dôvode Francúzska republika a France Télécom pripomínajú, že podľa článku 15 nariadenia č. 659/1999 podliehajú právomoci Komisie vymáhať pomoc premlčacej dobe, ktorá je desať rokov a že premlčacia doba začína plynúť dňom, keď je pomoc poskytnutá príjemcovi buď ako individuálna pomoc alebo ako pomoc podľa schémy pomoci.

307 Tak Francúzska republika, ako aj France Télécom popierajú analýzu Komisie, podľa ktorej bola sporná pomoc poskytnutá v rámci schémy pomoci a podľa ktorej je začiatkom plynutia premlčacej doby deň, keď bola prvá pomoc skutočne vyplatená France Télécom, teda 1. január 1994.

308 Domnievajú sa naopak, že v súlade so zásadou právnej istoty je začiatkom plynutia premlčacej doby deň, keď právne záväzný akt zaviedol sporné opatrenie, teda 2. júl 1990, čo je dátum, keby bol vyhlásený a nadobudol účinnosť zákon č. 90-568, ktorého článok 21 stanovil jasne a presne osobitné podmienky zdanenia, ktoré sa uplatňovali na France Télécom od roku 1994. Na podporu tohto názoru uvádzajú žalobkyne šesť tvrdení.

309 Po prvé, žalobkyne tvrdia, že Komisia sa domnieva, že členské štáty porušujú svoju povinnosť oznámenia novej pomoci vyplývajúcu z článku 88 ods. 3 ES vtedy, keď príjmu právne záväzný akt, ktorý sa týka pomoci, bez ohľadu na akúkoľvek platbu.

310 Po druhé, aj pokiaľ ide o oznámenie novej pomoci, judikatúra potvrdzuje prax Komisie (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. januára 2004, Fleuren Compost/Komisia, T-109/01, Zb. s. II-127, bod 74).

311 Po tretie, skutočnosť, že údajná pomoc bola poskytovaná každý rok, nemá vplyv na výpočet premlčacej doby, keďže nariadenie č. 659/1999 neobsahuje pravidlo porovnateľné s pravidlom, ktoré sa uplatňuje na pokračujúce porušenia v oblasti hospodárskej súťaže.

312 Po štvrté, daňové ustanovenia zákona č. 90-568 nepredstavujú schému pomoci v zmysle právnej úpravy štátnej pomoci z dôvodu, že nariaďujúca časť sa týka iba jediného podniku, bola zavedená jediným štátnym opatrením, ktoré samotné nebolo pred svojim zrušením nijako zmenené, nevyžadovala žiadne neskoršie vykonávacie opatrenia a že nemala za cieľ poskytnúť podniku výhodu.

313 Po piate, článok 15 nariadenia č. 659/1999 stanovuje začiatok plynutia premlčacej doby na deň, kedy sa pomoc „poskytla“, a nie na deň, kedy bola „vyplatená“, a to bez ohľadu na jazykovú verziu (napríklad „concedido“ v španielčine, „granted“ v angličtine, „gewährt“ v nemčine, „vienne concesso“ v taliančine). Navyše znenie článku 15 sa líši od znenia článku 14 toho istého nariadenia, ktoré začína počítať výpočet úrokov od kedy pomoc „bola k dispozícii“. Zohľadnenie dňa, keď bola pomoc poskytnutá je napokon v zásade v súlade s rozhodovacou praxou Komisie [rozhodnutie 2002/14/ES z 12. júla 2000 o štátnej pomoci, ktorú poskytlo Francúzsko v prospech Scott Paper SA/Kimberly-Clark [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 12, 2002, s. 1)], potvrdené judikatúrou Súdu prvého stupňa (rozsudok Scott/Komisia, už citovaný v bode 254 vyššie).

314 Po šieste, názor Komisie, podľa ktorého treba pomoc považovať za poskytnutú v deň, od ktorého ju možno vypočítať, je zdrojom právnej neistoty, keďže na základe tohto názoru nemožno zistiť žiaden určitý dátum.

315 Francúzske orgány a France Télécom však tvrdia, že prvá žiadosť Komisie o informácie pochádza z 28. júna 2001, čo je viac ako desať rokov po 2. júli 1990. Keďže vymáhanie spornej pomoci je premlčané, napadnuté rozhodnutie treba z tohto dôvodu zrušiť.

316 Vo svojej replike Francúzska republika popiera relevanciu judikatúry, ktorú cituje Komisia vo svojom vyjadrení k žalobe, ako aj relevanciu otázky, či sporná pomoc predstavovala existujúcu pomoc bez ohľadu na uplatnenie článku 15 nariadenia č. 659/1999. Francúzske orgány dodávajú, že názor Komisie, podľa ktorého treba v prípade schémy pomoci rozlišovať medzi dňom, keď je prijatý právny akt týkajúci sa pomoci na jednej strane a dňom, keď možno každú pomoc vypočítať na druhej strane, nie je podložený a nevyplýva z článku 15 nariadenia č. 659/1999.

317 Komisia popiera tieto tvrdenia.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

318 Podľa článku 15 ods. 1 nariadenia č. 659/1999 právomoci Komisie vymáhať pomoc podliehajú premlčacej dobe, ktorá je desať rokov.

319 Článok 15 ods. 2 toho istého nariadenia stanovuje:

„Vymedzené obdobie [Premlčacia doba — *neoficiálny preklad*] začína dňom, kedy sa protiprávna pomoc udelila príjemcovi buď ako individuálna pomoc alebo ako pomoc podľa schémy pre pomoc. Akýkoľvek akt vykonaný Komisiou alebo členským štátom, konajúcim na žiadosť Komisie v súvislosti s protiprávnou pomocou preruší vymedzené obdobie [premlčaciu dobu — *neoficiálny preklad*]. Po každom prerušení sa začne čas [premlčacia doba — *neoficiálny preklad*] počítať od začiatku. Vymedzené obdobie [Premlčacia doba — *neoficiálny preklad*] sa pozastaví na také dlhé obdobie, na aké je rozhodnutie Komisie predmetom konania na Súdnom dvore Európskych spoločenstiev."

320 Z citovaných ustanovení článku 15 ods. 2 nariadenia č. 659/1999 vyplýva, že začiatkom plynutia premlčacej doby je deň, keď pomoc, ktorej vymáhanie nariadila Komisia, možno považovať za poskytnutú, teda v prípade, keď poskytnutie pomoci závisí od prijatia záväzných právnych aktov, je to deň prijatia týchto aktov (rozsudok Fleuren Compost/Komisia, už citovaný v bode 311 vyššie, bod 74; pozri rovnako v tomto zmysle rozsudok Scott/Komisia, už citovaný v bode 254 vyššie, body 3 a 57).

321 V tomto prípade sa Francúzska republika a France Télécom domnievajú, že právne záväzný akt, ktorý poskytol spornú pomoc, je zákon č. 90-568 s dátumom 2. júl 1990. Premlčacia doba teda uplynula 1. júla 2000 a nebolo prijaté žiadne opatrenie Komisie, ktoré by prerušilo plynutie tejto doby, pretože prvá žiadosť o informácie adresované Francúzskej republike pochádza z 28. júna 2001.

322 V odôvodnení č. 42 napadnutého rozhodnutia Komisia napriek tomu definovala výhodu, ktorá tvorí štátnu pomoc, ako „rozdiel medzi objemom živnostenskej dane, ktorú France Télécom skutočne odvádzal, a sumou určenou na odvod podľa ustanovení všeobecných pravidiel od 1. januára 1994 do 1. januára 2003“. Komisia teda nepovažovala za spornú pomoc osobitné daňové ustanovenia uplatniteľné na France Télécom, ale daňový rozdiel predstavovaný rozdielom medzi výškou platieb živnostenskej dane, ktorú by podnik musel zaplatiť, ak by podliehal všeobecným daniam, a sumou, ktorá mu skutočne bola uložená podľa osobitných daňových ustanovení, ktorým podliehal (pozri bod 202 vyššie).

323 Z ročnej splatnosti živnostenskej dane (pozri bod 203 vyššie) teda vyplýva, že existencia výhody v prospech France Télécom závisela každý rok od toho, či mal osobitný daňový režim za následok, že France Télécom bola uložená nižšia platba živnostenskej dane ako tá, ktorej by bola podliehala podľa všeobecného práva. Treba uviesť, že samotná táto otázka závisela od okolností existujúcich mimo osobitného daňového režimu, najmä od výšky sadzieb dane odhlasovaných každoročne územnými celkami, na území ktorých mala France Télécom prevádzkarne.

324 Z tohto dôvodu nemožno spornú pomoc považovať za poskytnutú v zmysle článku 15 ods. 2 nariadenia č. 659/1999 pred rokom 1994, pretože až vtedy boli prijaté právne záväzne akty umožňujúce po prvýkrát skonštatovať existenciu daňového rozdielu. V tejto súvislosti nemožno uznať názor žalobkýň, pretože by v prípadoch, v ktorých právny akt zavádza osobitný režim uplatniteľný v budúcnosti, znamenal, že premlčacia

doba začína plynúť v deň, keď je nemožné s istotou určiť, či tento osobitný režim zavádza výhodu, ktorá môže predstavovať štátnu pomoc.

325 Premlčacia doba stanovená v článku 15 nariadenia č. 659/1999 teda ešte neuplynula k 28. júnu 2001, keď bola žiadosť o informácie zaslaná Francúzskej republike. Premlčacia doba preto začala v tento deň plynúť znovu a 2. augusta 2004, čo je dátum prijatia napadnutého rozhodnutia, ešte neuplynula.

326 Z toho vyplýva, že tretí dôvod uvádzaný Francúzskou republikou a France Télécom treba zamietnuť.

327 Z uvedeného vyplýva, že žiadnemu z dôvodov žalobkýň nemožno vyhovieť a preto ich návrhy smerujúce k zrušeniu napadnutého rozhodnutia treba zamietnuť.

O trovách

328 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Francúzska republika a France Télécom nemali vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ich na náhradu trov konania v súlade s návrhom Komisie.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (tretia komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Žaloby sa zamietajú.**

2. **Francúzska republika a France Télécom SA sú povinné nahradiť trovy konania.**

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 30. novembra 2009.

Podpisy

Obsah

Právny rámec . . . . . II - 4324

1. Pravidlá uplatniteľné na štátnu pomoc . . . . . II - 4324

2. Pravidlá týkajúce sa prijímania rozhodnutí Komisie . . . . . II - 4329

Skutkové okolnosti . . . . . II - 4331

1. Zriadenie France Télécom . . . . . II - 4331

2. Zdanenie France Télécom živnostenskou daňou . . . . . II - 4332

Všeobecná úprava živnostenskej dane . . . . . II - 4332

Pravidlá uplatniteľné na France Télécom . . . . . II - 4334

Zásada zdanenia všeobecnými daňami . . . . . II - 4334

Paušálny odvod . . . . . II - 4334

Osobitný daňový režim . . . . . II - 4335

3. Správne konanie . . . . . II - 4336

4. Napadnuté rozhodnutie . . . . . II - 4339

Konanie a návrhy účastníkov konania . . . . . II - 4348

Právny stav . . . . . II - 4351

1. Zhrnutie dôvodov zrušenia . . . . . II - 4351

2. O dodržaní pravidiel týkajúcich sa prijímania rozhodnutí Komisie . . . . . II - 4352

Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 4352

Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 4355

3. O dodržaní práva Francúzskej republiky na obhajobu . . . . . II - 4360

Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 4360

Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 4361

4. O dodržaní procesných práv France Télécom . . . . . II - 4364

Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 4364

Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 4365

5. O existencii štátnej pomoci . . . . . II - 4367

Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 4367

O existencii odôvodnení týkajúcich sa všeobecnej štruktúry daňového systému . . II - 4367

O povahe paušálneho odvodu . . . . . II - 4368

O nedeliteľnosti daňového režimu, ktorý sa na France Télécom uplatňoval počas obdobia rokov 1991 — 2002 . . . . . II - 4371

O nevyhnutnosti vykonať kompenzáciu . . . . . II - 4372

Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 4376

O existencii výhody . . . . . II - 4376

— O možnosti preskúmať osobitný daňový režim nezávisle od paušálneho odvodu . . . . . II - 4378

— O možnosti kompenzácie . . . . . II - 4380

— O existencii daňového rozdielu . . . . . II - 4383

O odôvodnení koherenciou daňového systému . . . . . II - 4385

6. O uplatnení zásady ochrany legitímnej dôvery . . . . . II - 4389

Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 4389

Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 4393

7. O možnosti nariadiť vymáhanie pomoci neurčenej výšky a o dodržaní zásady právnej istoty . . . . . II - 4399

Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 4399

Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 4403

8. O uplatnení pravidiel premlčania . . . . . II - 4405

Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 4405

Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 4408

O trovách . . . . . II - 4410